JURNALUL S.F.

Nr. 76

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

Ursula K. Le GUIN
Fredric BROWN
Nicolae C. ARITON
Cristina FILIP
Terry BISSON
Don SIMON
Ovidiu BUFNILĂ
Michael HĂULICĂ

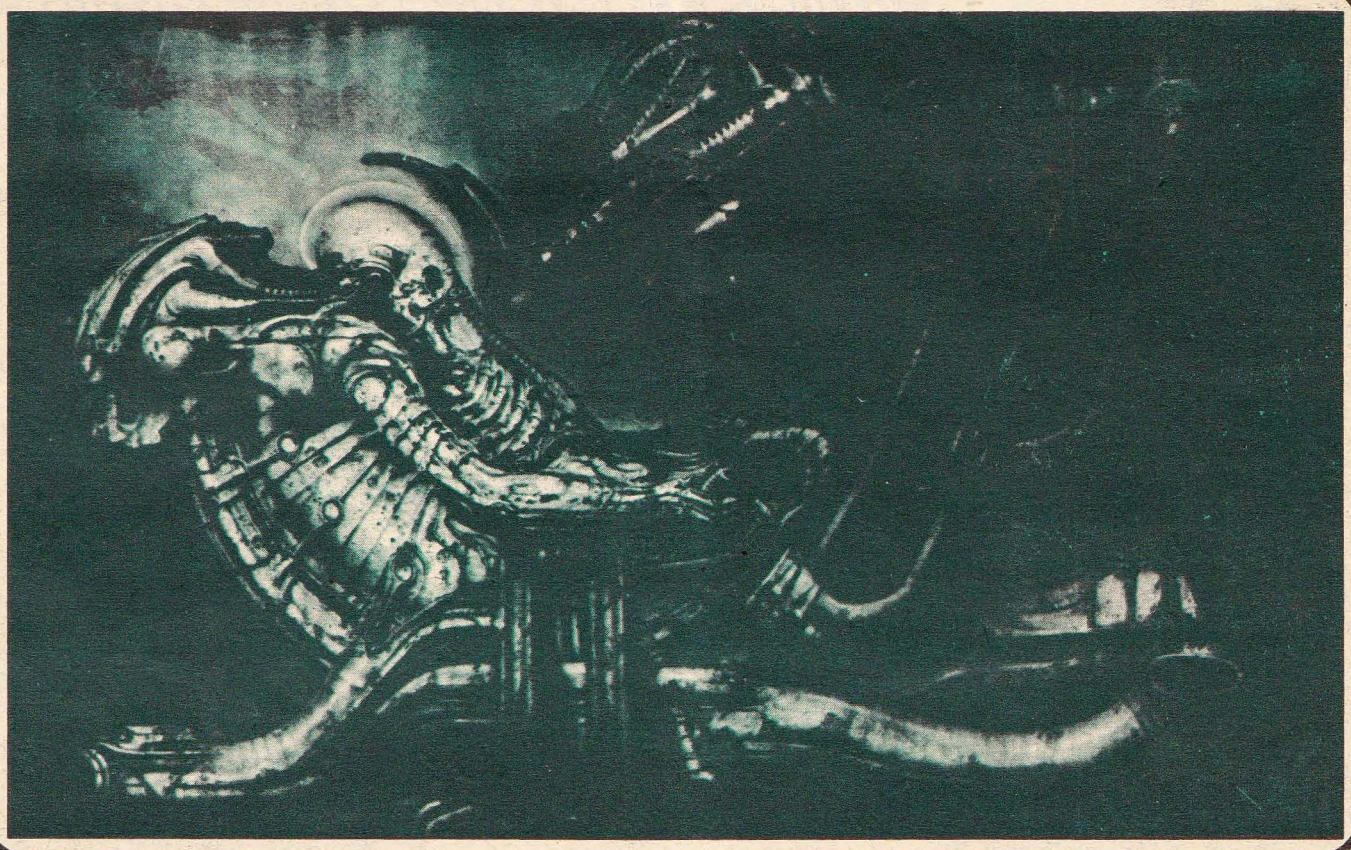

✡ CONEXIUNI ✡ VIDEOMANIA ✡ EUROCON ÎN IMAGINI ✡ DEBUT
✡ FILE DIN ISTORIA LITERATURII SF ANGLO-SAXONE ✡
✡ EUROCONUL VĂZUT DE...✡

Precizări necesare

Sartre spunea că omul este condamnat,să fie liber. Condamnarea lui înseamnă capacitatea de a-şi asuma libertatea, de a lua hotărîri.

Mi s-a cerut la Giurgiu să scriu un articol în care să ne prezentăm criteriile estetice - dacă există -, să declarăm ce curent literar sprijinim şi să conturăm direcţiile revistei.

Ca de obicei ne conformăm în cel mai scurt timp:

1. JSF este o revistă deschisă oricui - indiferent de vîrstă, sex, naţionalitate etc;

2. JSF va încerca să reflecte viaţa reală a fandomului românesc şi - pe cît e posibil - a sf-ului în general;

3. JSF va sprijini sf-ul autohton, pe plan intern, şi - printr-o strînsă colaborare cu editurile specializate şi instituţiile guvernamentale competente - va încerca promovarea acestuia pe piaţa europeană;

4. JSF va sprijini şi promova noua generaţie de scriitori, dar va da deplină libertate de expresie scriitorilor deja consacraţi;

5. JSF nu este şi nu va fi partizanul nici unui curent literar sau tendinţă literară, deoarece fiind singura publicaţie de profil periodică şi singura revistă culturală săptămînală ar însemna să reducă sf-ul românesc la acel segment. Pînă cînd nu va apare o revistă periodică şi suficient de puternică care să se specializeze pe un anumit curent literar JSF va păstra modalitatea numerelor speciale şi va încerca să prezinte toate tendinţele sf-ului;

6. JSF nu este nici o revistă elitistă şi nici una de popularizare;

7. JSF este o revistă culturală şi EXISTĂ indiferent de părerile lui Cornel Secu (căruia îi întoarcem cu aceeaşi politeţe părerile cuprinse în Progres Report 4) sau A. Cărăşel - singurul blatist oficial al euROconului - după mărturisirile domnului consilier ministerial Doru Pruteanu - deşi drept mulţumire pentru articole din România Liberă şi Curierul Naţional era trecut pe lista de gratuităţi a Federaţiei Naţionale de SF;

8. JSF va prezenta în continuare activitatea cenaclurilor şi va sprijini apariţia unor noi cenacluri;

9. JSF va acorda anual un premiu pentru critică literară, dacă vor exista articole sau lucrări care să merite acest lucru;

10. răspundem solicitărilor dumneavoastră şi acordăm poeziei, începînd cu numărul viitor, o pagină lunar;

11. JSF va fi deschisă în continuare debutanţilor, dar asta nu înseamnă că vor fi debuturi doar ca să umplem o rubrică.

Adrian Bănuţă

CONSIDERAŢII DESPRE MUŞCHII LUI SCHWARZENEGGER ŞI ORGASMUL PERPETUU AL SANDREI BROWN

MANIFEST ADRESAT CITITORULUI ROMÂN DE SF

MOTTO: *În fiecare minut, în lume se întîmplă fapte care schimbă destinul umanităţii. Dar şi fapte care nu schimbă.*

Este sau nu vandabil scriitorul român de science-fiction? Am pus întrebarea numai aşa să mă aflu în treabă. Dumneavoastră ce aţi alege între Michael Haulică şi William Gibson? Între Cătălin Ionescu şi Stephen King, între Dănuţ Ivănescu şi Norman Spinrad? Nu este corect că pun problema aşa? Sau credeţi că aş bulversa selectivitatea femeilor dacă le-aş spune să se gîndească mai bine înainte de a alege între Ana-Maria Negrilă şi Sandra Brown? Să fim serioşi. Asta este situaţia. Stăm neputincioşi între sute de nume pe coperţi lucioase şi trebuie să alegem în funcţie de banii prăpădiţi aflaţi prin buzunare. Căci nu ne putem permite să le cumpărăm pe toate. Este starea de fapt. Dacă pînă în '89 orice carte din "Fantastic Club" dispărea rapid, chiar dacă pe copertă era un autor român, acum lucrurile stau cu totul altfel.

Astă-toamnă, cînd domnul Spinrad ne-a onorat cu prezenţa domniei sale la Ploieşti, ne spunea că în Franţa autorii autohtoni n-au reuşit să scoată capul dintre titlurile americane aproape 40 de ani. Aţi citit bine. Ferească Dumnezeu de aşa ceva! Eu cred în balcanismul nostru, în rapida noastră capacitate în a ne plictisi de idoli, de terminatori şi de predatori, de Ciccioline aristocratice şi de mai ştie naiba ce. Sînt sigur că în scurtă vreme veţi iubi şi vă veţi regăsi mult mai bine conturaţi în personajele neeroice desenate de scriitorii români, în acel cotidian care, deşi imaginar, are rădăcini foarte bine ancorate în realitatea imediată.

La această oră, autorul român nu se vinde. Nu fac pledoarie pentru drepturile de autor, ci pentru speranţa de a le da voie să intre în conştiinţa dumneavoastră. Să nu credeţi că autorii români, cu banii încasaţi pe drepturile de autor, vor crea cu vremea pătura burghezo-moşierească (vă place cum sună?). Întrebaţi-i pe domnii Anania & Bărbulescu, pe Dănuţ Ungureanu sau pe Mihail Grămescu, cum s-au "îmbogăţit" peste noapte. Vă spun eu că sumele sînt ridicole. Probabil că dacă unul dintre aceşti mari domni ai literaturii sf ar fi muncit la cîmp, ar fi cîştigat într-o lună mai mult decît au primit pentru romanele lor. Iată de ce sînt mai valabili muşchii lui Schwarzenegger decît imaginarul şi condeiul la un loc. Şi vă garantez că dînşii vor scrie în continuare, cu pasiune şi cu speranţa că vor vibra în banda dumneavoastră de frecvenţă.

De curînd, la Giurgiu, într-o discuţie aprinsă, Sebastian Corn, unul dintre nouăzeciştii de perspectivă, a spus zîmbind subţire că ar trebui ca primul autor român care iese pe piaţă să îşi ia pseudonimul Sanra Brown. Sigur că a glumit, dar ar fi o chestie să afle păgubita şi să-şi revendice banii cîştigaţi în numele ei Şi ar fi fain să-i dai toţi banii cîştigaţi (ăia o sută de mii) şi să te prefaci că o inviţi la o plimbare. Să o plimbi printre standurile de cărţi, să te asalteze reporterii şi difuzorii de carte. Să te umpli de bani. Tristă perspectivă a economiei de piaţă.

Tot la Giurgiu, doamna Junona, reprezenta editurii "Fantasia" (sublimul nume al lumii din "Povestea fără sfîrşit", inventată de Michael Ende), declara că în condiţiile actuale o editură nu-şi poate permite să publice autori români. Decît dacă are destui bani să suporte reculul financiar. Ce ar mai fi de zis referitor la asta? Poate aşa este, deşi ideea este umilitoare, căci doamna se pricepea foarte bine să facă "promotion". Şi atunci, va veni vremea cînd editurile vor curta autorii români? O vor face cîndva? Sau aceştia îşi vor rupe pixurile şi se vor culca pe muşchii lui Schwarzenegger, cu ochii şi cu mintea prizoniere în fantasmele erotice ale doamnei Sandra Brown?

DON SIMON

JURNALUL S.F.®

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:
Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (fotoreporteri)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

Ursula k. Le Guin

Singurul autor bun?

Unii critici, când scriu despre opera unui autor în viaţă, îi trimit acestuia articolul, capitolul sau cartea, fie în manuscris - pentru comentarii ulterioare - fie sub formă tipărită, ca un gest de curtoazie. Alţi critici nu fac asta. Impresia mea este că aceia care n-o fac sunt mai numeroşi. Încercând să-mi imaginez care ar fi motivul pentru care ei ignoră existenţa persoanei cele mai interesate de munca lor, a criticilor, am schiţat câteva posibile argumente.

1. ***Autorii în viaţă au un avantaj incorect faţă de cei dispăruţi, dar care poate fi contracarat considerându-i ca şi cum n-ar mai fi printre noi.***

Ar fi o idee bună, dar nu cred să motiveze cea mai mare parte a criticilor aduse.

2. ***Criticii ştiu mai bine decât autorii ce înseamnă cartea pentru cititor, ca lucru în sine, ca parte a literaturii, ca eveniment în istoria literaturii sau ideilor.***

Aceasta este, sau ar trebui să fie, o afirmaţie adevărată. Replicile autorilor ar fi, oricum, interesante; şi dacă un critic ştie mai bine decât autorul, atunci va şti şi când să nu ia în seamă aceste replici cauzate de idealuri, apărare sau ignoranţă.

3. ***Criticii sunt obiectivi în aprecierea unei opere; autorii nu pot fi.***

Asta ar fi, după mine, o analiză raţională a lucrurilor. Dar întreb, direct, în cele ce urmează:

Este adevărat? Se întâmplă aşa în toate cazurile? În care din ele?

Ce se înţelege prin „obiectivitate" în critica literară? Dacă înseamnă altceva decât efortul susţinut de a gândi limpede, imparţial şi fără prejudecăţi sau misticisme, atunci ce înseamnă de fapt?

Dacă prin „obiectivitate" se înţelege o imitaţie sau punere în practică a metodelor ştiinţifice, sunt aceste metode corect înţelese de către critici? Cred ei atât de mult că ele sunt oportune studiului literaturii, şi implicit adecvate acestuia?

4. ***Dacă criticul ar coresponda cu autorul sau ar intenţiona de la bun început să-i ceară acestuia o motivaţie a muncii sale, modul de gândire şi stilul scris al criticului s-ar schimba, ar fi afectat, influenţat.***

Cred că e adevărată această afirmaţie, deşi majoritatea criticilor sunt convinşi de justeţea ideilor lor şi nu pot fi clintiţi din convingerea lor de un autoraş. Ce-i drept, o atare corespondenţă, o preluare din partea ambelor părţi a **responsabilităţii**, este greu de făcut atât pentru unul cât şi pentru celălalt, deoarece ar fi o muncă în plus, stresantă şi, câteodată, nerăsplătită. Şi totuşi e preferabilă această soluţie, pe plan uman şi intelectual, lipsei de comunicare, tăcerii stupide şi jenante, chiar jignitoare uneori, care devine din ce în ce mai preţuită în ultima vreme. Criticii al căror unic ţel este puterea, evident că nu vor împărtăşi această opinie. Eu mă adresez doar acelora al căror interes este propria lor muncă.

Raţionamentul meu în această chestiune este bazat pe informaţiile „soft", anecdotice, ca să zic aşa; adică mă sprijin pe propria mea experienţă, care s-a dezvoltat din satisfacţia răspunsurilor folositoare date la întrebări inteligente privind atât teoria cât şi practica, sau date frustrării de a citi greşeli de fapte, de date, de succesiune şi de sens, chiar aserţiuni greşite, voit sau nu. Toate astea puteau fi uşor îndreptate, dar s-a continuat, aşa încât unii critici au preluat erorile în loc să se documenteze direct de la sursă. Chiar şi un citat dintr-un autor poate duce pe o pistă greşită dacă aparţine unui text vechi de zece–douăzeci de ani şi dacă e folosit fără context istoric, ca şi cum mintea autorului ar rămâne neschimbată.

Însă unii critici pur şi simplu nu suportă cicăleala; modul lor de gândire ar fi:

5. ***Criticii ar trebui să permită autorilor să înceapă noi opuri.***

Ar fi de dorit ca învăţătorii şcolilor primare să reflecteze la asta în loc să-şi cicălească elevii cu acele lecturi obligatorii care au drept rezultat scrisori ca aceasta, pe care am primit-o de curând şi care zice aşa: „Toată clasa trebuie să scrie despre câte un autor. Eu de fapt n-am citit cartea dv., dar coperta este extrem de interesantă..." Unii autori primesc bucuroşi scrisori de la copii sau de la critici. Alţii nu. Refuză să fie deranjaţi, şi îl fac pe expeditor să priceapă asta, ori prin câteva rânduri nepoliticoase, ori nerăspunzându-i deloc. De altfel, toţi ar trebui să ne aşteptăm la câteva cuvinte nepoliticoase din când în când; iar dacă suntem autori sau critici, chiar la mai multe.

Însă chiar şi atunci când atât autorul cât şi criticul doresc să coopereze, discrepanţele intelectuale sau temperamentale pot fi atât de mari, ori abordarea teoretică atât de diferită, încât colaborarea să devină imposibilă. În acest caz realmente autorul n-are decât să se bosumfle şi să-şi facă sânge rău în timp ce criticul îşi vede de treaba lui. Merită amintit că un critic are întotdeauna situaţia sub control: alege ce să-i arate autorului, când să-i arate, şi dacă să dea vreo importanţă replicii autorului. Nu este absolut nici un risc, doar dacă nu cumva criticul doreşte să riste.

Odată riscul asumat, ceea ce trebuie câştigat este foarte bine exprimat în paragraful care m-a făcut să scriu acest articol, şi pentru care îi mulţumesc autoarei. Explicând că ea trimisese câte un pasaj relevant din cartea ei critică „FOR THE RECORD" fiecărui teoretician feminist ale cărui idei le discutase, Dale Spender scrie:

„Iniţial, o consideraţie teoretică m-a făcut să adopt această metodă, şi am învăţat că fiecare om scrie foarte diferit de altul. Pe mine m-a mirat cu câtă grijă pentru acurateţe am analizat textele (şi cât de des mi-am schimbat propriile opinii şi evaluări) doar pentru că portretul ideilor unei anumite femei ajungeau la ea pentru comentariu. Am avut multe de învăţat de pe urma acestui exerciţiu...

Avem nevoie să născocim mai multe mijloace de dialog într-o societate în care ele nu sunt căutate fără eforturi ".

Traducere - Oana DURICAN
(Sigma - Piatra Neamţ)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ:
Titus GUVIR
Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN
Corectură:
Livia STROIA
Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Fredric BROWN

NEMURIRE

A treia mare descoperire care a fost făcută şi pierdută în secolul XX a fost secretul nemuririi. Aceasta aparţine unui obscur chimist din Moscova, Ivan Ivanovici Smetakovsky, şi a fost făcută în 1978. Smetakovsky nu a lăsat nici o notă despre cercetările sale, nu a spus nimănui nimic din ceea ce ştia, pentru simplul motiv că era îngrozit. Din două cauze:

Era speriat să facă publică descoperirea sa, pentru că ştia că, odată secretul comunicat guvernului său, într-un fel sau altul ar fi trecut dincolo de Cortina de fier şi ar fi provocat haos. Dacă URSS putea controla şi stăpîni orice, ţările mai barbare şi mai puţin disciplinate, prin folosirea medicamentelor, ar fi provocat o explozie demografică, ce ar fi avut ca efect atacarea ţărilor comuniste mai luminate.

Era îngrozit de ideea de a lua el însuşi medicamentul, pentru că nu era sigur că va deveni nemuritor. Şi, după cum mergeau lucrurile în URSS, merita oare să trăieşti veşnic, sau măcar un timp nedefinit?

A ajuns la o soluţie de compromis: pentru moment, n-a făcut publică descoperirea, nici n-a încercat-o pe pielea lui, ci a aşteptat să vadă ce se mai întîmplă.

Pentru siguranţă, purta asupra lui singura doză de medicament pe care o produsese. O cantitate infimă, pe care o ţinea într-o capsulă insolubilă, ascunsă în gură. O prinsese de partea interioară a protezei dentare, în aşa fel încît să fie în siguranţă între proteză şi obraz, fără a fi în pericol de a se sfărîma întîmplător. Dacă s-ar fi hotărît, putea oricînd să apese cu unghia pe capsulă şi să devină nemuritor.

Hotărîrea a luat-o în ziua în care, fiind internat într-un spital din Moscova din cauza unei pneumonii, a ascultat o discuţie între un medic şi o asistentă, care-l credeau adormit. Rezulta că mai avea doar cîteva ore de trăit.

Frica de moarte a fost mai mare decît frica de nemurire, orice ar fi implicat nemurirea, aşa că, îndată ce medicul şi sora părăsiră camera, sfărîmă capsula şi înghiţi conţinutul.

Spera că medicamentul va acţiona la timp pentru a-l salva de moartea iminentă. Medicamentul şi-a făcut efectul la timp, numai că în momentul respectiv Smetakovsky era deja în comă...

După trei, în anul 1981, era tot în comă. Medicii ruşi reuşiră să stabilească, în cele din urmă, diagnosticul, şi nu se mai preocupară de caz.

Era clar că Smetakovsky luase un medicament al nemuririi, un medicament imposibil de izolat sau de analizat, care îl împiedica să moară, şi nu mai exista nici o îndoială că această situaţie se putea prelungi un timp nedefinit, dacă nu pentru totdeauna. Pentru că medicamentul care îl făcuse nemuritor, făcuse, totodată, nemuritori şi pneumococii din corpul său, iar boala devenise, la rîndul ei, veşnică...

Aşa că medicii, fiind oameni realişti şi, nedorind să trebuiască să-l îngrijească veşnic, l-au înmormîntat, pur şi simplu.

Traducere -
Liviu Radu

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ

NICOLAE C. ARITON

23. **THE PHOENIX ON THE SWORD** este un roman semnat de acelaşi *Robert Erwin Howard* , de care am început să discutăm în episodul trecut. Acest roman a apărut în decembrie 1932, şi cu această ocazie, în lumea heroic–fantasy a intrat personajul Connan, care avea să cunoască o frumoasă celebritate de-a lungul timpului. Connan este un erou care face parte din civilizaţia „hyboriana", care a succedat Atlantidei. Iată cum prezintă autorul „prezentul": ***„Dar cel mai mândru regat din lume este Aquilonia, perlă a fabulosului occident. Din aceste locuri vine Connan Cimmerianul, păr negru, ochi căprui, spada în mână, hoţ, brigand, asasin, cu muşchi imenşi, care calcă sub sandalele lui tronurile somptuoase ale pământului. Prin venele lui Connan curge sîngele Atlantidei, înghiţită de mare cu opt mii de ani înainte de naşterea lui "***.

În această scriere, magia, sângele, sexul, animalele monstruoase şi „setea" de aur joacă un rol prepoderent. Personajele sunt din categoria extravertiţilor, în timp ce autorul este un interovertit caracteristic.Connan striveşte sub puterea sa o lume în care omul supravieţuia doar în spatele sabiei iar dragostea era redusă doar la violuri brutale.

Povestirile cu Connan, scrise de către Howard, au trecut cu bine proba timpului şi sunt şi astăzi la fel de pasionante. Personajul a fost preluat de către scriitori americani ***Sprague de Camp şi Lin Carter***, care au produs alte câteva zeci de romane şi nuvele ce s-au bucurat de succes.

In **THE PHOENIX ONE THE SWORD**, Connan Barbarul a uzurpat tronul Aquilonei, dar se simte vinovat din această cauză: ***„Visele mele nu erau atât de măreţe, Prospero. Cînd regele Numedides a căzut mort la picioarele mele şi când i-am luat coroana pentru a mi-o pune pe frunte, ajunsesem la punctul extrem al visului meu. Eram pregătit să câştig coroana, dar nu să o păstrez.*** " Pentru a nu se plictisi, supuşi lui Connan au grijă de acesta cu tot felul de intrigi, cu scopul de a-i lua coroana: săbii, cuţite, magie; dar graţie Phonixului gravat pe sabia lui Connan, în urma cu o sută cincizeci de ani – un adevărat talisman – reuşeşte să-i ucidă pe toţi cei douăzeci de duşmani ai săi, precum şi pe monstrul asmuţit de unul dintre aceştia.

În ***noiembrie 1933*** , **WEIRD TALES** publica un nou autor, ***C.L. Moore*** , cu un text care a reprezentat un adevărat tunet printre pasionaţii de science–fiction. Iată care a fost comentariul lui ***Howard Phillips Lovercraft*** analizând romanul **SHAMBLEAU**, pentru că despre acesta este vorba. ***„SHAMBLEAU este un lucru mare. Textul începe într-un mod admirabil. Într-o notă de teroare care se potriveşte foarte bine, cu aluzii tenebroase evocând necunoscutul. Natura subtil sinistră a entităţii, sugerată prin inexplicabila groază care o producea asupra oamenilor, produce un efect de o putere extremă – şi descrierea fiinţei însăşi, atunci când masca cade, nu dezamăgeşte. Atmosfera şi textele populare tradiţionale, cu o scriere rapidă şi tăiată, în care personajele şi imaginile sunt fără viaţă. Singura slăbiciune a romanului constă în convenţionalul cadrului interplanetar ales."***

Redactorul şef al revistei, ***Farnsworth Wright*** a fost de-a dreptul entuziasmat de acest text, hotărând acordarea unei zile de concediu suplimentare în onoarea lui ***C.L. Moore***, „indiferent dacă este bărbat, femeie, animal, sau extraterestru".

Catherien Lucile Moore era de fapt o tânără născută în anul 1911 la ***Indianapolis*** . Sănătarea sa, pe toată durata copilăriei, a fost precară, împiedicând-o să aibă o viaţă normală pentru această vârstă. Această situaţie a influenţat apariţia a numeroase fantasme şi a unui univers interior pe care a început să-l aştearnă pe hârtie, începând cu adolescenţa. Atunci când **SHAMBLEAU** apărea, autoarea avea doar douăzeci şi doi de ani şi cincisprezece de când scria!

Forrest J. Ackerman declara într-unul din articolele sale că ***C.L. Moore*** a fost una din primele persoane cu care a corespondat, devenind mai târziu buni prieteni. Între optsprezece şi douăzeci de ani, starea sănătăţii s-a mai îmbunătăţit, permiţându-i înscrierea la universitatea din Illinois.

Cristina FILIP

JURNAL 2004

Mam îndrăgostit. Îl cheamă July. Şi brusc universul explodă în jurul meu. Ca o lumină. Ca o durere. Ca o amintire din alte timpuri.

Şi totul se îndepărtă, proiectat în undele zbuciumate ale conştiinţelor acestei lumi. Şi am rămas atît de singură încît credeam că am murit – dar era viaţa, fremătîndu-şi particulele într-o eternă mişcare... da,... acum îmi amintesc... universul era ca o rană sîngerîndă, vie, palpabilă, născînd oameni şi visele lor. Ce ciudate aceste vise! Nu le-am mai întîlnit nicăieri. Sunt unice şi atît de comune totuşi. Era... dar ce nu era... Eram eu, erai tu... eram noi. Şi pentru noi refăceam din nou cioburile universului. Nu m-am născut sculptor, dar nici altceva: eu sculptez vise – visele noastre de nemurire – şi uitare. Căci vreau să uit. Să uit că te-am cunoscut, că ne-am iubit, că am distrus şi am creat, că am murit şi am înviat – pentru tine.

Vreau să uit că un univers s-a născut pentru noi. Vreau să uit că am fost atît de nebună încît să îţi pun totul la picioare, să îţi construiesc temple şi să îţi zugrăvesc icoane. Vreau să uit că măcar o clipă am putut să mă rup de lumea mea şi să cred în iubire.

Te mai iubesc încă. Iubirea aceasta mi-a lăsat un gust amar şi dulce totuşi. Şi mă doare că trebuie să te uit. Dar ştii, am greşit, am încălcat legea – eu nu aveam voie să am astfel de sentimente. Şi m-au pedepsit pentru asta. Şi te-au pedepsit şi pe tine iubitul meu – te-au pedepsit să mă uiţi – şi tu m-ai uitat. Atît de simplu, încît nu ţi-ai dat seama cum te-au manipulat. S-au jucat cu sufletul tău şi tu nici măcar nu ţi-ai dat seama. Ai crezut tot ce ţi-au spus. Ce naiv ai putut fi, iubitul meu. Ca toţi pământenii de altfel! Pentru mine a fost altceva. O, tu nici nu ştii cum am suferit văzînd cum, în fiecare zi mă iubeai mai puţin. Aş fi putut să folosesc aceleaşi mijloace ca ei – şi nu m-ar fi învins niciodată – eu sînt conducătoarea, iar ei nişte bieţi novici. Dar eu am crezut în dragostea noastră. Am sperat că va fi mai tare decît ei. Dar nu a fost. Iubitul meu... Sînt la mii de ani lumină depărtare de tine... şi tu nici nu ştii... Nu ai înţeles atunci, cînd au apărut ei... poate nu vei înţelege niciodată. Am riscat totul, am încălcat toate regulile şi am nesocotit valorile lumii mele. Pentru tine. Iubitul meu... acestea sînt ultimele mele gînduri... Nu ştiu ce m-a făcut să le scriu – poate o ultimă nostalgie pentru lumea ta, pentru tine. Peste cîteva clipe voi recurge pentru prima oară la ştergerea unor date din memorie. Nu fi mirat, iubitul meu – unii recurd la acest procedeu după fiecare expediţie – eu am fost excepţia care confirmă regula. Iubitul meu, voi păstra aceste rînduri pentru a le reciti. Mai tîrziu. Aceasta e pedeapsa mea, mai grea decît uitarea şi mai profundă decît conştiinţa amintirii: eu nu voi mai şti niciodată dacă cele scrise aici s-au întîmplat cu adevărat sau e doar o povestire SF a lumii tale.

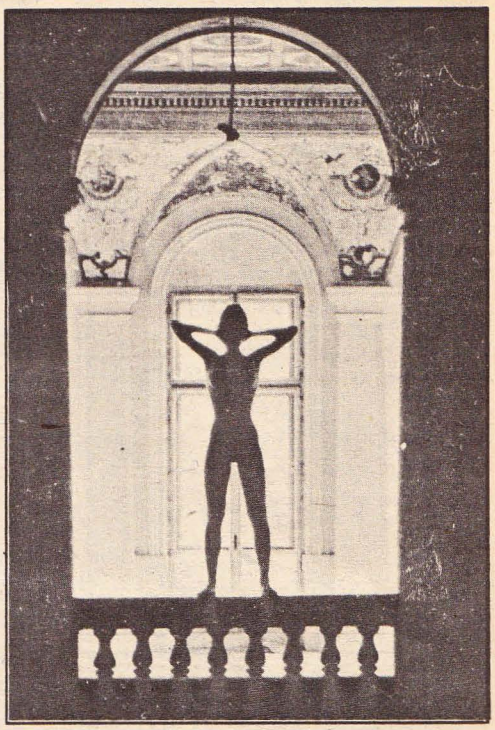

Menţiune Quo Vadis? 1994 - Debut

A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

O SERIAL O

Criza economică din **anul 1929** a obligat-o însă să-şi abandoneze studiile şi să devină o simplă funcţionară într-o bancă. A fost mometul în care s-a gândit prima dată să înceapă o adevărată carieră literară şi a prezentat manuscrisul **SHAMBLEAU** revistei ***WONDER STORIES***, care l-a refuzat, apoi la ***WEIRD TALES***, având aceiaşi soartă. A fost nevoie să vină ***F. Orlin Tremaine*** la conducerea revistei ***ASTOUDING STORIES*** pentru ca ***C.L. Moore*** să poată pătrunde în casta autorilor de science–fiction. În **1936**, autoarea primeşte o scrisoare de admiraţie de la un tânăr scriitor, ***Henry Kutner***. Surpriza lui ***Kutner*** a fost aceea când a primit un răspuns de la domnişoara ***Moore***. La puţin timp după aceea s-au întâlnit şi au început să scrie împreună. Patru ani mai târziu, la **7 iunie 1940**, la New York, se căsătoreau.

Cu **SHAMBLEAU**, ***Catherine L. Moore*** crează personajul ***Northwest Smith***, aventurierul din vestul american, transportat pe alte planete, alături de prietenul său ***Yarol*** venusianul. **SHAMBLEAU** este o creatură feminină, venită din adâncul spaţiului, construită pe mitul meduzei, de o frumuseţe lascivă, având părul alcătuit din tentacule roşii şi ameninţătoare. **SHAMBLEAU** ascunde această podoabă capilară sub un fular, pentru aşi putea atrage victimele, oferindu-şi corpul unor trecători necunoscuţi, care cunosc plăceri nemaiîntîlnite. ***Nortwest Smith*** cade la rândul lui în această capcană. ***„Ea îşi întredeschise buzele şi începu să şoptească cuvinte de neînţeles, în timp ce părul ciudat i se unduia ameţitor, într-un târziu spunându-i: «îţi vorbesc... acum... în limba mea... Oh! iubitule!» Se apropia încet de el. El fremăta de oroare, dar era o repulsie perversă, pentru că o dorea. O cuprinse în braţe, pe sub paltonul moale şi cald, aproape viu. Corpul perfect se lipi de al lui, ea îşi agăţa braţele de gâtul lui, într-un gest brusc, şi oroarea se abătu asupra lor“.***

Northwest Smith va fi salvat de către ***Yarol*** venusianul, dar alte pericole, la fel de mari, îl aşteaptă pe Marte şi alte planete, pe care ***Catherine Moore*** va situa aventurile personajului său. **SHAMBLEAU** este considerată una din capodoperele SF-ului, din toate timpurile.

Anul 1931 înseamnă şi apariţia unui nou pulp SF, **MIRACLE SCIENCE & FANTASY**, care a apărut timp de... două numere. Cel care avea să devină, începând cu anul **1934**, desenatorul vedetă al revistei **ASTOUDING STORIES**, ***Elliot Dold***, îşi face debutul în acest pulp, prematur dispărut. În anul **1934**, o altă revistă, de data aceasta semi–profesională, **MARVEL TALES**, apare, pentru a deceda şapte numere mai târziu.

Singurul pulp interesant, în domeniul SF, apărut în această perioadă, a fost **DOC SAVAGE**, care a fost lansat în **martie 1933**, de către firma **STREET AND SMITH**. Era o revistă de aventuri, axată pe un erou central, ***Dr Clark Savage*** – Omul de bronz – creat pentru a face tandem cu ***The Shadow***, sumbrul justiţiar, apărut la rândul său în **noiembrie 1931**. ***Doc Savage*** era semnat cu pseudonimul Kenneth Robeson; fiind de fapt creaţia lui ***Lester Dent*** care este autorul a 165 de episoade din totalul de 181 de aventuri ale personajului.

Aproape toate aventurile lui ***Doc Savage*** se desfăşoară într-o atmosferă de super–ştiinţă, printre civilizaţii dispărute şi arme care ameninţa existenţa lumii. Pentru cei care nu au avut plăcerea de a se delecta cu aventurile acestui personaj, trebuie subliniat că el nu a fost singur în nici una din acţiunile intreprinse pentru apărarea binelului, fiind însoţit de nu mai puţin de cinci prieteni: ***Monk***, un chimist urit; ***Ham***, un avocat strălucitor, înarmat cu o umbrelă-sabie; ***Johnny***, un arheolog care vorbeşte toate limbile dispărute; ***Renny***, un inginer cu o forţă herculiană şi micul ***Long Tom***, un as în electricitate. Acestora l-i se mai alătura din când în când delicioasa ***Patricia Savage***, verişoara lui ***Doc***. Acestor personaje simpatice şi pline de energie nu le poate rezista nici o putere umană sau supraumană. Citite astăzi, aventurile lui ***Doc Savage*** denotă un farmec plin de naivitate, care atrage însă o anumită categorie de cititori. Reeditarea, în anul 1965, în ediţie de buzunar, a realizat vânzări de 16 milioane de exemplare în Statele Unite.

VA URMA

euROcon '94 în imagini

EUROCON '94
TIMIŞOARA 26-29 MAI
SUB ÎNALTUL PATRONAJ AL
UNESCO
ŞI AL SECRETARULUI GENERAL AL
CONSILIULUI EUROPEI
ORGANIZAT CU SPRIJINUL
MINISTERULUI TINERETULUI ŞI SPORTULUI
AL ASOCIAŢIEI ROMÂNE DE SCIENCE FICTION
ARSFAN
AL PRIMĂRIEI DIN TIMIŞOARA
FUNDAŢIEI SOROS
CENTRULUI CULTURAL FRANCEZ

INVITAŢI DE ONOARE
JOHN BRUNNER
HERBERT FRANKE
JOE HALDEMAN
PETER KUCZKA
MOEBIUS
NORMAN SPINRAD
DANIEL WALTHER

Peretele oficial al manifestării înainte de...

O anumită parte a Quo vadisului? - Dănuţ Ivănescu, Iulian Dorobanţu, Michael Haulică şi Dan Rătăcilă - după ...

Marele absent al euROconului - Ovidiu Bufnilă aruncîndu-şi nada în generaţia '90

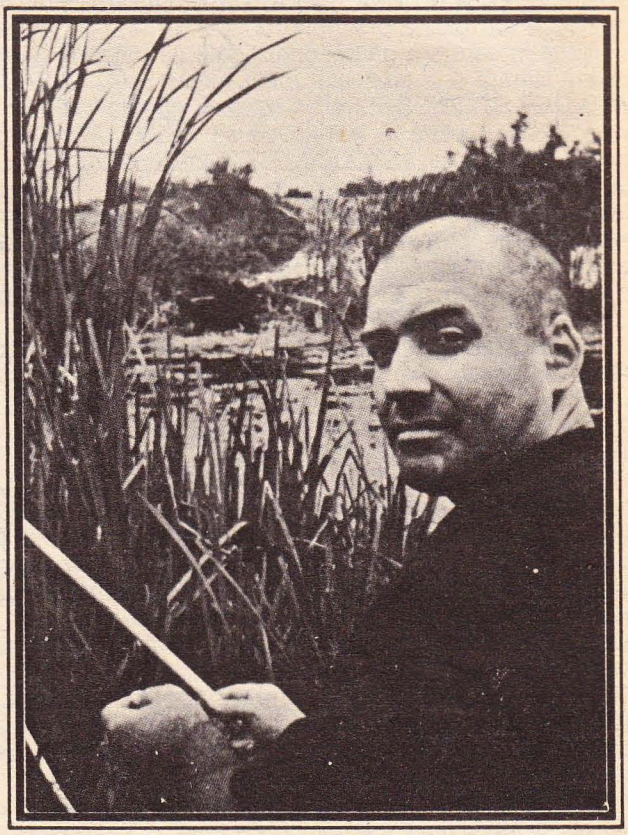

Schiţă de portret pentru ziua de mîine

Mascota oficială a euROconului - Hominid, realizator Radu Cleţiu

Terry Bisson este un tânăr autor american, care a dat marea lovitură cu povestirea „Bears Discover Fire". În anul 1991 aceasta a recoltat vreo 6 premii: Hugo Award, Nebula Award, Theodore Sturgeon Memorial Award, The Asimov's Readers'Poll, Locus Poll, Golden Popoda.

Totuşi reputaţia lui Bisson nu se bazează numai pe o singură povestire. Printre romanele sale se găsesc şi „Talking Man", nominalizat pentru World Fantasy Award, care povesteşte despre prima excursie la Polul Nord, „Voyage to Red Planet", un space-opera de bună calitate, „Fire in the Mountains". În 1995, editura „Tror Books" a strâns povestirile pe care Bisson le publicase în majoritatea marilor reviste de SF într-un volum numit Bears Discover Fire and Other Stories. „They're Made out of Meat" a fost publicată pentru prima oară în „OMNI" iar apoi a fost dramatizată cu succes de către un teatru din New York. În 1992 a fost nominalizată atât pentru nebula cât şi pentru Hugo. Invitat să explice originea povestirii, Bisson a spus: „Odată Allen Ginsberg a corectat un reporter TV care vorbea pompos folosind sintagma „comunicare între suflete", zicându-i: „Suntem doar carne care vorbeşte cu carne".

Asta mi-a rămas în minte (carne-i făcută din carne) ani întregi. Am scris această povestire ca să-mi amuz familia şi doar după aceea mi-am dat seama că era o temă care fusese exploatată de mulţi scriitori de SF printre care şi de Fed Pohl".

Terry BISSON

SUNT FĂCUŢI DIN CARNE

– Ei sunt făcuţi din carne.

– Carne?

– Carne. Sunt făcuţi din carne.

– Carne?

– Nu este nici un dubiu asupra acestui fapt. Am selectat câţiva din diferite părţi ale planetei, i-am luat la bordul navei noastre şi am probat acest fapt. Sunt complet din carne.

– E imposibil. Cum rămâne cu semnalele radio? Mesajele către stele?

– Folosesc undele radio ca să comunice dar semnalele nu vin de la ei. Sunt produse de maşini.

– Şi cine a făcut maşinile? Aceia sunt cei pe care trebuie să-i contactăm.

– Ei au făcut maşinile. Asta încerc să-ţi spun. Carnea a fabricat maşini.

– E ridicol. Cum poate carnea să facă o maşină? Îmi cer să cred în existenţa cărnii inteligente.

– Nu îţi cer, îţi spun sigur. Aceste creaturi sunt singura rasă inteligentă din acest sector şi sunt făcuţi din carne.

– Poate sunt asemenea orfoleilor. Îi şti, o formă de viaţă inteligentă bazată pe carbon care trece printr-un stagiu când sunt din carne.

– Nu! Ei se nasc carne şi mor carne. I-am studiat pe câţiva dintre ei de-a lungul câtorva cicluri de viaţă, ceea ce n-a durat prea mult.

– Scuteşte-mă. Bine, poate sunt făcuţi parţial din carne. Ştii tu, ca şi weddileii. Un cap de carne cu un creier de plasmă electronică.

– Nu! Ne-am gândit la asta de vreme ce nu capete de carne ca şi weddileii. Dar ţi-am spus, am verificat. Sunt numai din carne.Ai idee

– Nu au creier?

– Ba da, au şi creier. Doar că acel creier este făcut din carne.

Asta încerc să-ţi spun.

– Şi... cu ce gândesc?

– Nu vrei să înţelegi nu-i aşa? Refuzi să pricepi ce-ţi spun. Gândesc cu creierul. Cu creierul din carne.

– Carne gânditoare! Îmi cer să cred în existenţa unei cărni gânditoare.

– Da, carne gânditoare! Carne conştientă! Carne care iubeşte. Carne care visează. Carne care face totul! Vrei să accepţi situaţia sau trebuie s-o iau de la capăt?

– Dumnezeule! Deci vorbeşti serios. Sunt făcuţi din carne.

– Mulţumesc, în sfârşit! Chiar aşa, sunt făcuţi din carne. Şi tot încearcă să ne contacteze de vreo sută de ani de-ai lor.

– Dumnezeule! Şi ce vrea carnea de la noi?

– Pentru început vrea să vorbească cu noi. Îmi imaginez că apoi vor dori să exploateze universul, să intre în contact cu alte razâ, să schimbe idei şi informaţii. Lucrurile obişnuite!

– Şi noi va trebui să fim cei care vor vorbi cu carnea.

– Corect. Uite ce mesaje trimit prin radio „Salut! E cineva acolo? E cineva acolo?" şi tot felul de lucruri de astea.

– Deci înseamnă că vorbesc. Schimbă cuvintele, idei, concepte?

– Bineînţeles. Dar o fac prin intermediul cărnii.

– Parcă ziceai că folosesc undele radio.

– Aşa este, dar ce crezi că transmit prin radio? Sunete ale cărnii. Ştii şi tu cum plescăie sau pocneşte carnea producând un zgomot. Ei vorbesc plescăindu-şi cărnurile. Ba chiar pot să şi cânte cu ajutorul aerului care trece prin cărnurile lor.

– Dumnezeule! Carne care cântă. Asta chiar că-i prea mult. Şi ce sfat mi-ai da?

– Oficial sau neoficial?

– Ambele!

– Oficial, mi se cere să contactăm şi să înregistrăm toate rasele inteligente din acest cvadrat al universului fără prejudecăţi, teamă sau părităinire.

Neoficial, propun să ştergem toate înregistrările şi să uităm povestea!

– Pare o decizie dură dar există în toate o limită. Chiar ai vrea să intrăm în contact cu carnea?

– Sunt întru totul de acord cu tine. Ce-am putea să le zicem? „Salut, carne! Cum vă merge?" Pe cîte plante sunt răspândiţi

– Doar pe una. Ei pot călători spre alte planete în containere speciale de carne, dar nu pot trăi acolo. Şi fiind din carne, ei pot să călătorească doar prin C-spaţiu, ceea ce îi limitează la viteza luminii şi face ca posibilitatea să realizeze un contact cu o altă rasă să fie foarte mică. De fapt, infinitezimală.

– Deci v-om pretinde că ei nu există în acest univers.

– Corect.

– Crud dar, cum ai spus-o şi tu, cine vrea să se întîlnească cu carnea?

Dar cum rămâne şi cu ceilalţi la bordul navelor, cei pe care s-au făcut experimente? Eşti sigur că nu-şi vor aduce aminte?

– Dacă îşi vor aminti, vor considera că au fost nişte fantasme. Le-au umblat prin capete şi ei vor crede că noi n-am fost decît un vis

– Un vis al cărnii! Cît de potrivit ca noi să fim un vis al cărnii.

– Şi am marcat întregul sector ca fiind neocupat.

– Bine, Sunt de acord atît oficial cît şi neoficial. Cazul este închis. Mai e ceva interesant prin această parte a galaxiei.

– Da, o aglomerare inteligentă de hidrogen într-o stea de clasa a IX-a în zona G 445. A intrat în contact cu noi acum 2 rotaţii galactice şi vrea să colaborăm.

– Toţi fac aşa.

– Şi de ce nu? Închipuieţi cît de insuportabil, cît de rece ar fi universul dacă am fi singuri...

Traducere
Teniţă CĂTĂLIN

Străzile sălbatice

Petrică Sîrbu

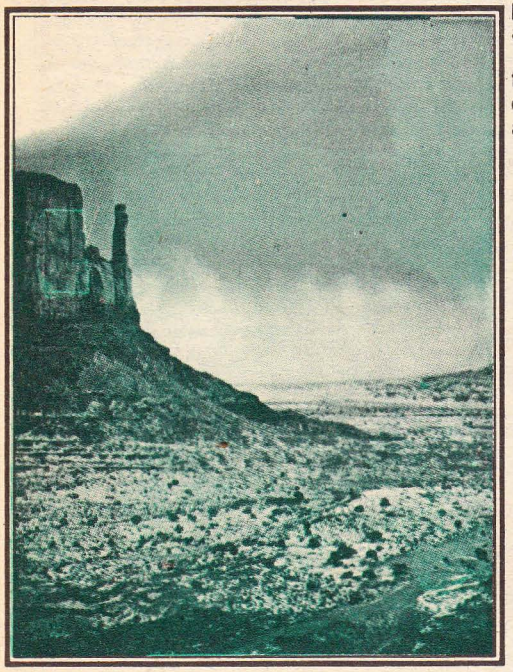

1. (Sînt. Cine sînt?)
Străzi. Drepte. Pavate cu lumini oarbe reflectate sub burta cerului. Confetti. Dar şi (cine dracu sînt?) pereţi mîncaţi de vreme, de vînturi şi jeturi urinoase.
Ecrane mari şi muzică psihedelică. Rînjete. Sound-uri rîgîite.
(Massaro! Ia uite mă la ăsta!)
te furnică pe şira spinării, îţi rod timpanele.

Omul mergea puţin aplecat, cu faţa şiroind de transpiraţie. Tăia aerul ca un gîndac de bucătărie obosit, scîrbit, cu burta plină de fermenţi. Ochelarii i se aburiseră şi stăteau într-un echilibru precar pe vîrful nasului.

Împopoţonaţi, cu creste sîrmoase de păr vopsite în policromie, dinţi de titaniu, (se uită la mine, împuţiţii! se uită la mine) degete acoperite cu zygomat albastru, module Tillman, lanţuri, amulete, căcaturi înfipte în nas şi urechi.
Spectatori C-TV. Travestiţi, sataniştii. (ia uite mă la ăsta!) curve, sadomasochişti, masturbatori, uitîndu-se la mine.
„Knock, knock, knock, in the heaven's door"

Nu-i păsa. Burta cerului se umflase, se apropiase de maţele oraşului. Avea impresia că îl presează, că vrea să îl scurgă în asfalt. Dar el mergea înainte. Nu ştia de ce, dar mergea. Mergea fără să fie conştient că de undeva din creier, din creierul lui, pleacă ordinul. Mergea pentru că picioarele vroiau să păşească unul după altul, aşa, înainte, nu ştia pînă unde.

Doi burtoşi îi tăiaseră calea. Feţe? Ce feţe? Nu-i păsa ce feţe au. A încercat să-i ocolească, însă ei au făcut pasul lateral şi l-au oprit.

Ah, luna! Ce dracu' o face luna de nu răsare?
Norii zboară jos. Vîntul îi freacă cum vrea el. Iar ei curg resemnaţi, groşi, nesfîrşiţi, clăbuciţi, de la est la vest, mustind fulgere, ploaie.
(cum să iasă luna?)
Au ochii verzi, fosforescenţi, luminoşi, posesivi, (porcini, 'tu-vă-n oase!)
"Massaro! Ia uite mă la ăsta!"
Şi dacă ridic ochii, ce cred că o să văd? Îmi va spune că vrea să mă violeze, că vrea...
"Ochelaristule! Ce poftă am să te violez!" zice unul şi luminile i se aprind sub pleoape şi mai al dracului. Mă scufund, dau cu picioarele, cu pumnii, cu ochelarii. Rîset.
(ce hohot!, rîd de mine, blestemaţii, hohote, dinţii rîd sau ochii?)
Ce poftă am să trec cu un tanc peste ei!
Ce durere am în genunchi!

Armele lymchak şuierau prin aer şi îi despicau derma. Încercau să îi spargă rotulele.

A urlat. Ce urlet cumplit! Omul nu vedea decît o ceaţă despicată de umbre şi muchiile zimţate ale armelor lymchak. Şi simţea durerea.

(Doamne!)
Ce loc are Dumnezeu între mine şi ăştia?
Durerea mă seacă, îşi înfige ghearele de gheaţă în gîtul meu. Nici nu mai am putere să urlu. Însă m-au lăsat. Pipăi asfaltul cu vîrful degetelor încercînd să-mi găsesc ochelarii. Mai aud încă paşii...
Toc, toc, toc...
Nu văd. Ce aiurea este oraşul cînd nu-l vezi. Doar să-l simţi, să-l pipăi cu degetele şi înregistrările creierului. O ameobă, gelatină scîrboasă, învăluindu-se, preluîndu-te, dizolvîndu-te. Greaţă.
Mă tîrăsc, merg înainte, spre acel înainte la care nu au ajuns picioarele. Hîrjii cu burta şi coatele carnea tare a pavajului. Şi vlaga...

Rîmă. O rîmă în mijlocul străzii. Omul se tîra cu lucirile nebuniei în ochii încetoşaţi, lăsînd în urmă o dîră groasă de plasmă. În jur nu mai era nimeni. Doar el. El şi gîfîitul plămînilor. El şi cioturile picioarelor. Şi muzica. Curva bîlbîită a sintetizatoarelor. Însă singur. Singur pe străzile slăbatice ale Monştrilor Sacri.

2. Stau cu burta în sus. Ochii îi ţin închişi, căutînd să mai prind sub pleoape imaginile desenate de subconştientul meu.
(sînt, cine sînt?)
Încă mai văd secvenţe. Amintiri? Bicicleta "Silver", tata cu cureaua în mînă, duhnind a alcool, mama speriată într-un colţ, livingul cu tavanul jos, o pictură înfăţişînd un bărbat cu mustăţile roşii într-o uniformă militară, o cutie cu bile de sticlă, o bîtă de basseball, flăcări, monştrii descărnaţi, explozii de cioburi.

Omul stătea cu muşchii spatelui înţepeniţi, ca şi cînd de acesată crispare ar fi depins acel univers în care se aruncase. Avea senzaţia că stă într-un timp care nu era al lui. Şi totuşi ştia destul despre el.

(deschide ochii, blestematule, deschide ochii, de...)
„Chrysler"-ul merge tare, cu nori uriaşi de praf în urma lui. Bornele care marchează milele se văd ca nişte fantome. Fum. Miros de marijuana şi acel „în faţă" tăiat de fisurile parbrizului.
„Mergi în pizda mă-tii mai încet!"
Rîset. Nişte feţe şterse în lumina slabă a indicatoarelor de bord.
Unul cîntă fals:
***„cause everybody hurt's someday..." ***
R.E.M. Deformat. Muzica rebelilor, a celor ce nu ştiu ce să facă cu viaţa lor. Şi zidul. Apropiindu-se, apropiindu-se, apro...
Stop. Eject. Ca şi cînd ai scoate o casetă dintr-un magnetoscop. Atît este viziunea.
Deschid ochii. Mare figură să deschizi ochii! Căci ei înregistrează o lume complet diferită.
(sînt, cine sînt?)

S-a ridicat năucit din patul rezervei privindu-şi picioarele. Încă se mai vedeau suturile, dar foarte puţin. Nişte urme vagi, dermă ceva mai albă decît restul. A atins podeaua şi a flexat vîrfurile. Cînd a făcut primul pas, încă se mai ţinea cu mîinile de bare. Îi era frică.

Mă apropii de ecranul U-Tv şi îl recunosc.
„Cum te simţi, prietene?"
„Cu curul pe jar."
Zeffirelli rînjeşte. Are nişte ochi (de şarpe cu clopoţei, parcă scanează) care mă bagă în boală.
„A venit vremea", a zis el, "să te apuci de treabă"
„Ce treabă?"
„Aia mare. O să vezi tu. Fii mascalzone, cum erai altă-dată."
Şi ecranul se şterge. Rămîne singur. Eu, rezerva şi fereastra prin care văd luminile oraşului. Ştiu că sînt (habar n-am cine sînt) într-o zonă rezidenţială C-TV. Că este înconjurată de sateliţi workers. Şi nu se potriveşte cu amintirile mele. Dar ştiu. Tu-i gura mă-sii, dacă nu ştiu!

A mai mers cîţiva paşi prin camera orbitor de albă. I se strîngeau retinele, îl dureau. A găsit telecomanda, a apăsat tasta

(a ştiut precis care) şi a apărut culoarul. A mers înainte, pas după pas, singur în blestemăţia albă, a mers ca un automat şi s-a aşezat pe scaunul rotativ, în faţa terminalului.

„Scrie, mă! Tot ce-ţi vine-n minte."
Ştiu că pot. Sînt al draculu de sigur că pot.
Dar ce vrea ăsta?
„Hai, încearcă!" zîmbeşte maestrul.
Să-i spun că îl cunosc, însă n-am idee cine sînt?
Se uită la mine sfredelitor.
(cu burghie are în ochi!)
ca şi cînd mi-ar pătrunde toate tainele.
Nu. Nu pot să i-o spun. Trebuie să aflu singur. Simt că dacă l-aş întreba, ar rîde.
„Dacă e-n regulă, te angajez să scrii scenariul pentru PSYCHO-24".

3. „Strada Conquista avea în capătul vestic podul spre Medellin. Arcada veche, construită din pietre de rîu şi beton, lega malurile, despărţite de un fir de apă în care, cîndva, erau peşti care se holbau de sub luciul apei. Acum nu mai era decît o vînă de clăbuci care se spărgea şi scotea aburi.

Se zvonea că fetiţa Stuana ve"

„Nu-mi înşela aşteptările", zice acru Zeffirelli privind peste umărul meu.
M-a luat prin surprindere şi am (evil Jack, fuckin' evil Jack)
tresărit. Mă dor ochii cînd îi văd ridurile.
Parcă ar avea o topitorie sub pielea zbîrcită ca guşa broaştei.
„Să nu devii plictisitor."

„Se zvonea că fetiţa Stuana venise de acolo.

Oamenii găsiseră într-o dimineaţă o uriaşă placentă (?) pe unul din malurile rîului. Femeile credeau că fetiţa ieşise din placenta (?) aia."

„Vezi?" a zîmbit maestrul.
„Un eveniment. Unul între atîtea altele, de care era plin cartierul Espirito Santo. Aşa cum fusese şi cel de anul trecut, cînd mai în aval de pod fusese găsit, agăţat (de amigdale, de limbă) între două pietre mari, cadavrul unui băiat de zece ani, torturat şi violat. Atunci rîul fără nume şi-a cîştigat identitatea: Cur întors, i-au zis oamenii.

(proştii, porcii, zdrenţăroşii, ironic-macabrii)

Au stat şi s-au zgîit la cadavrul vînăt, umflat de apă. Nimănui nu i-a trecut prin minte să-l ridice de acolo şi să-l îngroape. Doar au stat şi au privit. Ore în şir. Apoi au venit nişte puşti cu bidoane de benzină, l-au stropit şi i-au dat foc.

Aproape tot Espirito Santo a asistat la acest ritual de purificare. Mulţi dintre ei s-au rugat. La un Dumnezeu mai mare sau mai mic, atît cît încăpea în piepturile lor scofîlcite. Dar s-au rugat.

(oac, oac! broaştele?)

Asta fusese atun"

Da. Îţi recapeţi vigoarea. Aşa, băiatule."
Am zîmbit. Nici nu ştiu de ce am făcut-o.
Mi-a plăcut cum a sunat asta în gura lui Zeffirelli. Aş fi vrut
(să mă duc să-mi descarc vezica)
să ştiu cum mă voi semna la urmă, însă a fost numai un gînd ca un fum. M-a prins
(păianjenul între cracii lui)
jocul.

„Asta fusese atunci.

De astă-dată a fost la fel de dur ca atunci, însă altfel.

Nici un eveniment nu se identifică, pînă la cel mai mic detaliu, cu altul.

În uriaşa placentă (?) de pe malul rîului se rostogoliră doi puşti de cîţiva ani, care se jucaseră în preajmă. Au tot încercat să se scuture de mîzga rîncedă care li se lipise de piele, pînă a venit o femeie şi a început să urle

(la placentă?, de frică?)

spre ei.

Mai tîrziu a venit poliţia. Doi indivizi plictisiţi de moarte. Unul din ei a vomat chiar lîngă maşină, iar celălalt a fumat trei ţigări, una după alta. S-au cărat

(aşa cum au venit)

fără să spună o vorbă, cîteva minute după aia."

4. Străzile sălbatice. Străzile sălbatice ale Monştrilor Sacri. Patină arhaică, tehnicism, sălbăticie şi frumuseţe. Toate la un loc.
„Sugi ceva?" mă întreabă un individ cu două verigi înfipte în pomeţi.
Aproape mi se aburesc ochelarii
(ca şi cînd ar fi supape pentru abur sub presiune)
de frică.
„Hai, mă, că eşti vedetă!" rînjeşte uriaşul şi îi văd cerul gurii din care mă împroaşcă în plină faţă un jet de confetti.
Iau un gît
(de frică, singur de frică)
puternic din sticla pe jumătate plină şi alcoolul o ia la vale încălzindu-mă. Totuşi n-are gust.
(parcă ar curge prin ţevi de plumb)
deşi este foarte tare.
Mă uit în direcţia pe care mi-o arată punkistul şi-mi văd mutra
(ce rîncedă şi obosită e!)
pe un uriaş panou publicitar. Eu şi Zeffirelli.
Gata să ne lingem unul pe celălalt.
„PSYCHO-24" – SOON
Străzile sălbatice. Eu, un gît de alcool şi un punkist. În rest, noapte coclită de flashurile argintii ale panourilor C-TV.

Omul era crispat, nelămurit. Trist? Ce rost avea atunci tristeţea? Cine era el? Îşi lăsase gîndurile pe un ecran de terminal.

(Ce?)

Un tip îl îndemna să bea şi-i arăta mutra

pe un ecran publicitar. Îi spunea că poate să-l înjure cum vrea el, că n-o să se supere, că poate să rabde dacă vrea să-i dea un şut între picioare. Numai să-i zîmbească şi să-i cresteze iniţialele cu cuţitul pe obraz. Însă omul nu-şi ştia iniţialele.

„Vii din laboratoarele formatorilor", zice uriaşul.
Din
(gîtu' mă-tii!)
ce laboratoare zice ăsta?
„Eşti simpatic. Nu eşti un înfumurat ca ăla", scuipă cu dezgust spre jumătatea lui Zeffirelli. „De cîţi ani ai crăpat?"
Doamne!
(maşina apropiindu-se, apro... mergi în pizda mă-tii mai încet!, fum de marijuana, casa veche, tata duhnind a alcool, mama...)
Ce zice ăsta?
Rîgîie şi cînd deschide gura îi văd orificiile din bolta palatină prin care ies jeturi de Confetti.
„Tu ce dracu' eşti? îi zic nervos.
„O! Hombre! Ţi-a revenit limba?" rîde.
„Eşti simpatic, mă. Cum adică ce sînt? Sînt un dăla care împrăştie sclipici. E bine?"
Doamne! Ştiam că-mi va răspunde (care împrăştie sclipici,e bine?) aşa. Doar cunosc lumea asta, deşi nu este a mea.

Omul şi-a ridicat ochelarii pe nas şi i-a întors spatele. Cu frică. Însă uriaşul nu l-a împiedicat să plece. Rîdea, rezemat de un zid, de unul din zidurile străzilor sălbatice ale Monştrilor Sacri

„Cause everybody hurt's someday"

Amintirea a bubuit undeva în creier. O explozie îndepărtată şi totuşi atît de clară.

A mers cu paşi mici în acea direcţie, cu gîndul la povestea pe care o începuse. Test? Cine era? Cine?

5. „Deşi nu avea decît cinci ani, Stuana avea sînii destul de pronunţaţi. Seara obişnuia să-şi scoată tricoul şi să întîrzie mult timp în faţa oglinzii, presîndu-i cu podul palmei.

– Ce dracu' faci acolo Stuana?

Dar ea stătea cu uşa încuiată, stăpînă absolută peste baie, peste oglindă şi peste imaginea eu-lui ei din oglindă. Apoi, cînd auzea tîrşîitul îndepărtat al bătrînului Louis d'Esposito. Stuana stingea lumina şi îşi freca tîmplele

(să le spargă)

pînă ce fruntea se lumina în flashul de o zecime de secundă al curenţilor de sub piele.

(stăpîneşte-tel, stăpîneşte-tel)

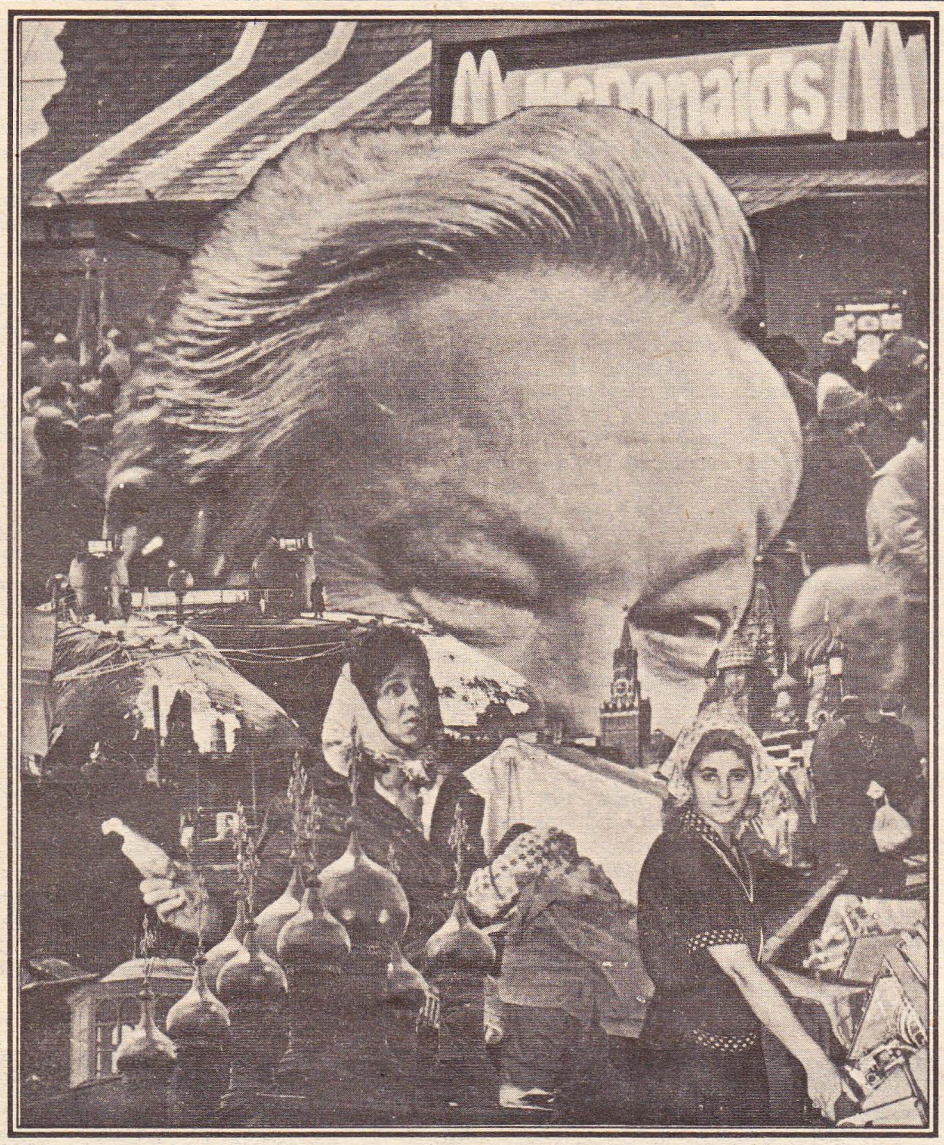

Şi fata aprindea lumina, uitîndu-se la mutra îngrozită, transpirată, din oglindă. Stătea nemişcată, cu ochii injectaţi şi cu sîngele curgîndu-i din urechi.

– Urîtol Urîtol îi zicea imaginea.

Iar Stuana plîngea

(ca o proastă, căci era puternică)

neauzită de nimeni.

Copiii din Espirito Santo i-au spus la început «Broasca» şi pentru că nu li s-a părut îndeajuns de murdar, l-au schimbat în «Broscoaia».

Ce o fi vrut să zică cu „formatori"? Formator de ce anume? Formatori de proşti? Ca mine?
Pe jos fojgăie gîndaci mari, negri, burtoşi. Sînt mulţi şi aleargă de-a lungul plastolitului, atraşi de lumină.
Strivesc unul şi îmi vine (ca şi cînd magma ar urca printr-o beregată uscată) să vomit. Ca atunci. Zidul apropiindu-se, repezindu-se cu gura căscată spre botul „Chrysler"-ului, miros de marijuana şi bere şi transpiraţie.
Poate că atunci am murit (cînd ai crăpat? m-a întrebat punkistul şi zîmbea ironic, ştia el ce ştia). Am murit şi m-au reconstruit (?) ăştia. Mi-au băgat în creier lumea lor, dar şi frînturi din a mea. Au vrut să mă violeze pe stradă, mi-au amputat picioarele, mi le-au sudat la loc, mă pun să scriu poveşti...
Doamne! Cine sînt ?

„Stuana a desenat o caricatură a bătrînului d'Esposito, accentuîndu-i defectele. Nas lung, cu nările umflate, un tricou violet de sub mînecile căruia ieşeau mîinile (de lăbar)

lungi, osoase, apoi i-a schiţat nişte picioare păroase, care semănau şi cu cele de cîine, dar şi cu cele de cal şi un sex imens, parcă umflat cu pompa.

Şi

(i-au fîlfîit retinele)

a rîs. Pe urmă i-a părut rău că îi desenase tricoul şi nu îi evidenţiase pielea „boţită de pe abdomen, care îi atîrna pînă între picioare."

„Ţi-am răspîndit mutra prin oraş", zice maestrul.
„Am văzut", îi răspund acru. „Este cea mai porcină mutră de care îmi amintesc".
„Mutra asta va fi trează în creierul spectatorilor C-TV. După ce vei termina scenariul pentru PSYCHO 24, vor şti despre tine absolut totul. Chiar şi ce culoare ai tu boală să te pişi dimineaţa. O să-ţi placă să fii mare. Ca atunci." Ca atunci, „Chrysler" mîncînd ca un nebun milele, miros de marijuana, bere, zidul apro...

„Noapte de noapte copiii veneau sub fereastra «Broscoaiei», cu bulgări de noroi pregătiţi înainte, făceau cu degetul o gaură în sferoid, scuipau în el şi îl aruncau.

(fleoşc!)

Bulgărele cleios se întindea peste cîte un colţ de geam, făcînd un zgomot sec.

Pînă în acea noa"

„E bine mă!" rîde Zeffirelli peste umărul meu. „E clar că ţi-ai dat drumul la mînă. Cum ai de gînd s-o termini?"

„Cît mai catastrofic."

„Lasă, termină-ţi ideea şi apucă-te-n măta-n cur să scrii PSYCHO 24! De mîine mergem în studiouri."

Da! Mi s-a luminat creierul! Ce cuvînt o fi fost parola care mi-a desfăcut lacătul identităţii?

Mi-am amintit! Tu-i gura mă-sii dacă nu mi-am amintit!

Omul s-a aplecat peste tastatură şi degetele au început să bată nervoase ultimul paragraf:

„Pînă în acea noapte cînd Stuana (cu puterea luminînd-o înăuntru) a declanşat catastrofa."
Şi s-a semnat.
(„STEPHEN KING").

"UNEORI EI SE ÎNTORC"

(93min.) Titlu original : "Sometimes they come back"Short storie de Stephen King Scenariul: Lawrence Konner Regia: Tom Mc Loughlin Cu: Brooke Adams, Robert Rusler, Chris Demetral.

Am promis să revin la ecranizările care au la bază creaţii ale copilului-minune al Americii. De un an, poate doi, tot am avut neşansa să nu văd acest film în întregime. El a fost prezentat întîia oară, dacă nu mă înşel, anul trecut la "Zilele QUO VADIS?" -Giurgiu. N-am ajuns să îl văd. N-am ajuns să văd nici Dunărea, care era destul de aproape. Multe n-am ajuns să văd acolo. Dar astăzi am ajuns să pun mîna pe casetă.

Desigur, nu este o ecranizare de talia "Shining", sau "It". Însă este destul de bună. Indeajuns de bună ca să nu ai senzaţia că ţi-ai pierdut vremea.

Ca şi în "Shining", în prim-plan apare o familie normală, de americani cumsecade, cu un el, o ea şi un copil, o familie pe care destinul o îndreaptă spre un orăşel care nu este chiar oarecare. Bărbatul capătă un post de profesor de istorie în oraşul naşterii sale, o zonă în care, cu 27 de ani înainte, se consumase o dramă în care el îşi pierduse fratele.

VidcoManiA

Si filmul curge cîteva minute realitate-amintire, ca să ne racordeze la trăirile personajului principal. Pe lîngă realitatea destul de dură (exprimată prin ostilitatea unor puştani), bărbatul se confruntă şi cu trecutul, cu coşmarele de noapte în care retrăieşte angoasa suferită într-un tunel, cu o maşină, nişte tipi cu cuţite şi o locomotivă care se apropie.

"Fugi", sirena locomotivei apropiindu-se, cuţitul în abdomenul fratelui său, risetele dogite ale celor patru agresori, apoi crisparea... Te miri cum cineva terorizat cu amintiri care revin cu obstinenţă mai poate să-şi păstreze echilibrul.

Si acei "ei" care i-au marcat trecutul şi i-au ucis fratele, revin în lumea reală, deşi crăpaseră sub roţile trenului.

Scenariul nu are scăpări. In cadru intervine poliţia care anchetează moartea unor elevi şi chiar un sociolog sau psiholog care încearcă (ce frumos sună!) să găsească motivaţii pentru comportamentul rebel, violent, al tineretului (al puberilor?).

Profesorul (personajul nostru principal) începe să amestece realitatea cu amintirile, are premoniţii care ar dezechilibra un om normal, însă se ţine tare.

Agresorii, spre satisfacţia amatorilor de senzaţii tari, sînt uneori oameni obişnuiţi, alteori zombies.

Finalul nu este atît de catastrofic aşa cum ne-au obişnuit acest gen de filme, deşi pe parcurs se întîmplă destule.

Efectele speciale sînt bunicele, fără să strălucească.

Veţi crede că sînt partinic cu filmele care au la bază povestiri sau nuvele semnate: Stephen King, că nu le critic aşa cum fac cu celelalte. Aveţi dreptate. Aşa este.

Rămîneţi cu bine.

DON SIMON

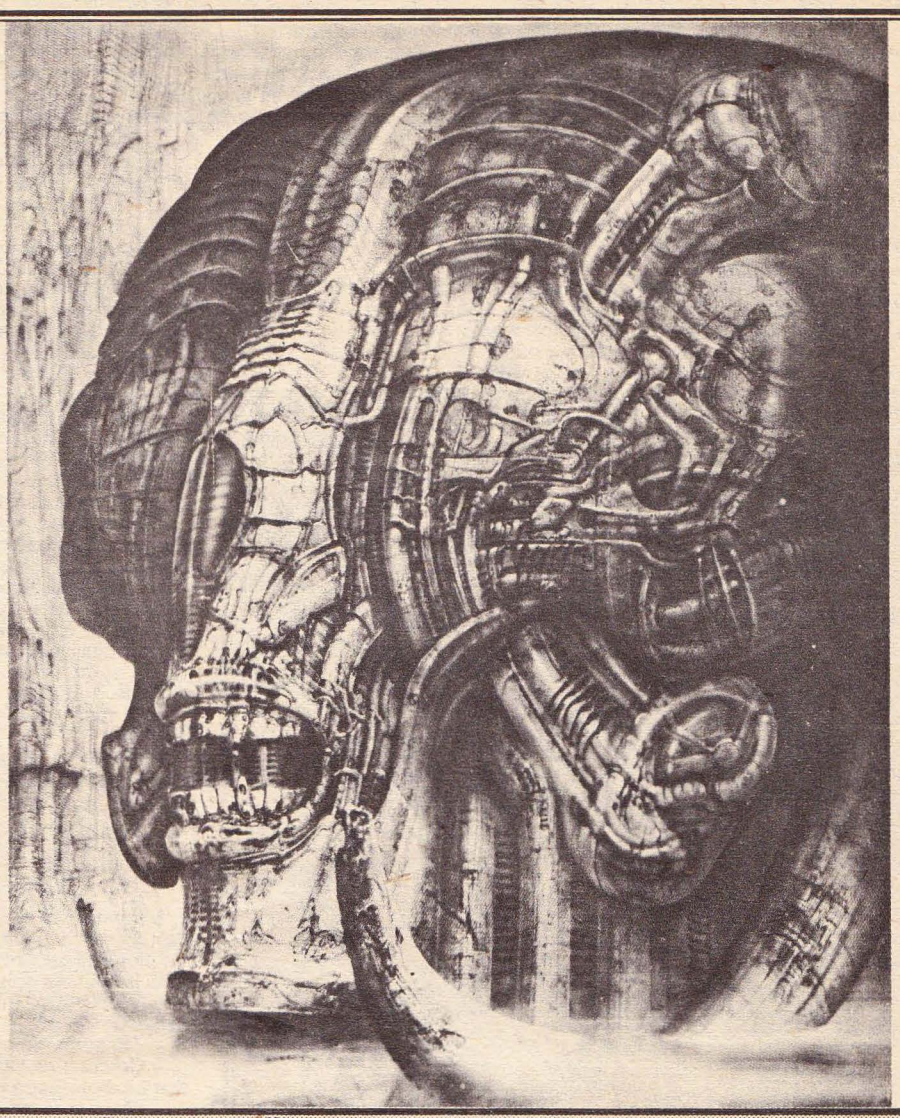

Ovidiu **BUFNILĂ**

CADAVRE DE LUX

urmare din numărul 65 - Integral Ovidiu Bufnilă -

NOUĂ

Vînzoleala scăzu. Morţii tăcură cu toţii. Păreau nişte mieluşei. Fanfaragii rupeau bucăţi din ei cu marşurile lor funebre bubuitoare. Morţii se bîţîiau. Îşi trăgeau mucii sîngerii pe tăcute. Priveau pe sub sprîncenele albite. Ca nişte mironosiţe!

– Alo! Alo! Cînd începe circăreala?! strigă dintr-odată comis-voiajorul Balthazar Balthazarian, strivind un alt vierme roşiatic ce i se zvîrcolea-n urechea stîngă. Hai că mor de nerăbdare! Zău că-mi dau duhu'! Dac-o fi Diavolu' în cauză, abia aştept să-l trag de corniţe! Dac-o fi vreo fiinţă venită din spaţiu o pun eu cu botu' pe labe! Iar dacă-i vreun experiment pus la cale de oamenii Guvernului atunci să mă pupaţi cu toţii în cur!

Cum se mai prostea Balthazar Balthazarian. Se cocoşea, nevoie mare. Că-i cel mai tare din parcare! Îşi umfla pieptul putrezit şi bătea cu picioru-n podeaua proaspăt geluită. Îşi închipuia că poate să-i facă praf pe agresori. Asta erau, fără îndoială! Nenumiţi. Nevăzuţi. Necunoscuţi. Şi ce chestii ieftine folosiseră! Se vedea de la o poştă! Holografie, jocuri de oglinzi, hipnoză! Ha, ha, ha!

Şi cînd te gîndeşti că vreo cîţiva morţi chiar crezuseră. Hăpăiseră pe nemestecate haleala aia puturoasă!

Uite-aşa mai cade cîte unu-n laţ, gîndi amuzat comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Cine o păţeşte? Naivul. Prostul. Cel cu capu-n nori. Îndrăgostitul. Da, asemenea oameni sînt foarte vulnerabili. Chiar şi împătimiţii cad uşor în laţ. Ca fluturii pe lampă. Le iau foc încălţările şi inimioarele. Le arde sufleţelul. Şi ce de lacrimi, ce de remuşcări, ce de scîncete! Şi-o grămadă de regrete!

Dar n-ai ce face! Marile Afaceri nu ţin seama de sentimentul fluturelui gingaş. Ele se-ncheie în umbră. Dospesc în măruntaiele unor pungaşi. N-au ele treabă cu sensibilitatea

naivului. Praf îl fac. Îl scot la mezat. Îl licitează. Îl vînd ca pe nimica!

Vînzători? Vai, găseşti cu sutele, gîndi întristat Balthazar Balthazarian. Ştia el ce ştia! Văzuse o grămadă din ăştia. Interesaţi, mîrşavi, fără de scrupule, ticăloşiţi. Îi agăţau pe naivi una două. Le turnau în urechi şi-n suflet tot felul de baliverne. Îi amăgeau. Că ce frumoşi erau. Ce deştepţi. Că erau de viitor. Oameni pe care se putea conta. Îi convingeau aşa, la minut, că albul e negru şi negrul e alb.

Nu, n-aveau scăpare naivii, proştii şi îndrăgostiţii. Uşor de dus cu vorba. Uşor de păcălit. De mici o iau ăştia peste cap şi nu se-nvaţă niciodată minte. Nu se lecuiesc. Ei, unora le place, zău! Să-i gîdili. Se le umfli amorul propriu cu pompa. Să le poleieşti orgoliul! Ce le mai creşte inima! Aia care-o să putrezească cît ai zice peşte după moarte!

Asta-i, gîndi Balthazar Balthazarian oftînd. Nici nu deschizi bine ochii la lume că mîrşavii hop, în cîrca ta. Să-ţi înmoaie oasele. Să-ţi fure bruma de linişte. Să-ţi facă praf pojghiţa de înfiorare. Să-ţi înfulece averea. Sănătatea. Ăştia-ţi sug pînă şi măduva oaselor. Te-nghesuie într-un colţ

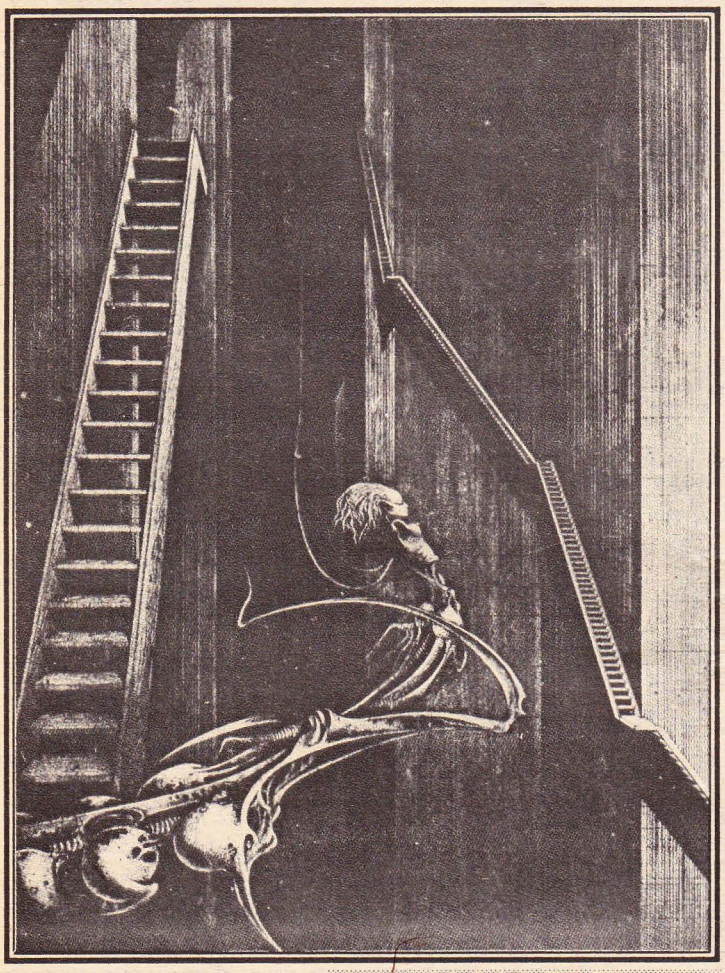

GIGER

şi-ţi cară pumni în stomac pînă zici şi faci ca ei. Nu se-ncurcă, mîrşavii!

Nişte căcănari, îşi spuse Balthazar Balthazarian. Să le rupi gîtu'?! Să-i treci prin foc?! Să le smulgi limba?! Să le tai mîinile?! Să-i jupoi de vii?! Să le scoţi ochii?! Ha, ha, ha! O mie vor răsări în loc. Mîrşavii-s ca microbii. Se-nmulţesc cu milioanele. Pe tăcute. Dintr-odată răsar. Din pămînt din iarbă verde. În zdrenţe sau în frac, tot mîrşavi se cheamă că sînt. Vin puhoi! La grămadă le merge lor bine. Tropăiesc prin lume. Doar, doar or găsi ceva de ronţăit. Vreun locşor unde să fitileze. Să tragă sfori. Să omoare cu bună ştiinţă. Ochesc cîte-un zevzec şi se-aruncă asupra lui, hulpavii! Păi aşa-i trebuie zevzecului dacă n-a învăţat lecţia vieţii!

– Alo, băieţii! strigă Balthazar Balthazarian scuipînd un alt vierme roşiatic mare şi gras. N-aveţi de gînd să ne lămuriţi? E circăreală?! E concurs? E vis? Sau e Sfîrşitul Lumii?!

– De ce te grăbeşti aşa, iubitel? Ce nu-ţi place?! Pari nefericit? îi şopti la ureche un homosexual rujat ţipător. Nu te mai zbate, îţi pierzi frăgezimea coapselor, îi se lasă fesele, dragule! N-ai auzit că de-abia în anul 2000 se sfîrşeşte Marele Joc? De-abia atunci va fi rechemat Universul în Marea Memorie! De-abia atunci se va schimba programul! Dar zău, avem atîta timp să ne destrăbălăm! Ce zici?!

– Ia vezi, poponarule! se înfurie Balthazar Balthazarian. Ia vezi că-ţi frîng spinarea! Ce tot sperii lumea de pomană?! O să trecem de 2000 aşa, fluierînd! Pe cît punem pariu?!

– Bravo! strigă Lăscărică.

– Dă-i 'nainte, dom'le! Să se-nveţe minte haimanaua! răcni judecătorul Leon.

– Foarte frumos! aprecie domnişoara Margareta. Ce tot sperie oamenii?!

– Ar trebui să-i tragem o bătaie! propuse Spiridon Iordache vidanjorul şef.

– O merită cu prisosinţă! Ha, ha, ha! rîse Patricia Protopopescu.

– Huoooo, poponarii! urlă primarul Iamandi.

– Domnilor, puţină decenţă! spuse avocatul Luigi. Deocamdată, dînsul are aceleaşi drepturi cu noi! E-un cadavru, un mort, unul gata, gata să sentoarcă printre cei vii! Atunci o să vedem. Dar acu'...

– De ce s-aşteptăm atîta? N-ar trebui să clarificăm lucrurile pe loc? întrebă Eleonora Ochean holbîndu-şi ochii de jur împrejur. De asta am dat greş de-atîtea ori cînd am trăit prima oară! Pentru c-am lălăit-o!

– Sanchi! oftă judecătorul Leon. De lălăit văd că lălăie fanfaragii ăştia. Uită-te la ei! Cîntă anapoda! Bă, ţineţi ritmul!

– Huoooo! răcni spiţerul Fabian tuşind în draci şi împroşcîndu-i cu sînge pe cei din faţa lui.

– Dom'le, cînd începe circăreala?! vru să ştie din nou Balthazar Balthazarian.

Fanfara o luă de la capăt. Atacă un marş funebru la modă prin anii '20. Toboşarul bătea-n tobe ca un apucat. Trompetiştii – aruncau nori de pucioasă pînă-n cupola circului. Tromboniştii făceau să se umfle-n valuri cortina înstelată. Tambur-majorul îşi agita bastonul cu măciulie de argint şi-şi tot umfla burdihanul încins c-o cingătoare de argint.

Elvira bătea tactul cu pantofioru-i de lac. Părea amuzată de toată tevatura. Lumea era a ei! Nu-i păsa că trece timpul cu repeziciune! Nu sentreba dacă-i o înscenare sau nu. Stătea aşa, în mijlocul arenei, plină de înfiorare. Mai făcea cîte-o piruetă, mai scotea limba la fanfaragii. I se umflaseră nările delicate. Venea un damf de bălegar dinspre menajerie. Doamne?! Erau oare animale adevărate? Lei, tigri, elefanţi, urşi polari, vulpi argintii, cîini, iepuri, foci, delfini, porci mistreţi şi capre?!

Nu cumva era o păcăleală?! Poate c-acolo-n beznă erau frumos rînduite o mulţime de cazane cu smoală fierbinte! Poate că nişte diavoli mici şi roşii, cu cornişe ascuţite le păzeau şi-aveau grijă să nu se stingă focurile.

Aşteptau, ticăloşii. Să calce vreun mort pe bec. S-o scrîntească. Să-şi dea în petec rău de tot. Şi-apoi? Hop cu obrăznicătura-n cazan!

Doamne, poate era doar un caz clasic de Trăire Paradoxală!

ZECE

Madam Elefterescu se fandosea şi ea. Avea şi ea o umbreluţă. Una portocalie. Mîncată bine de molii. I-o băgase un nepot în coşciug. Să-i ţină de ploaie şi de vînt!

O tot cicălea generăleasa pe curva aia de Fifi Baston:

– Ascultă-mă, dragă, să ştii, praf îi face nepoată-mea pe ăştia cu Diavolu'

– Nu spune, dragă, chiar aşa?! se miră Fifi Baston.

– Ce crezi că Diavolu' ăsta e-un tip atît de bazat?! Aud c-ar fi de fapt o fiinţă extraterestră ceva mai evoluată ca noi...

– Oare cum se înmulţesc ăştia, dragă? gînguri Fifi Baston ştergîndu-şi puroiul de pe faţa-i arsă.

– Curva tot curvă! Da ce să se gîndească ea?! se înfurie madam Elefterescu. Ascultă aici, dragă. Am auzit că fiinţa asta ar încerca să obţină un rang superior. Ca s-ajungă printre barosanii care stăpînesc Marele Joc...

– Prostii, dragă...

– Ei, nu prea cred. Parcă a zis cîndva la radio că ultima mare teorie despre Univers... Auzi, cică ar fi un calculator cu „n" dimensiuni... Individu' ăsta care ne-a burduşit în bula luminoasă... Diavolu', cum zic unii, ne-ar fi avut în custodie pe noi ăştia din Sistemul Solar... Înţelegi, dragă?!

– Ceva, ceva...

– Eu aş înclina să cred că-i adevărat... Ştii, după ce-am murit am comunicat cu soră-mea...

– V-aţi scris, dragă? întrebă mirată Fifi Baston.

– Nu fii proastă! Am comunicat prin intermediul unor cîmpuri informaţionale de tipul GHS!

– Zău?!

– Întocmai. Ştii, soră-mea făcea spiritism. A cîştigat o grămadă de părăluţe lucrînd cu mine...

– Adică făcea tot felul de chestii dintr-alea? întrebă Fifi Baston ducîndu-şi mîna la gură. Mişcai mobile, stingeai lumînări şi citeai viitorul?!

– Tu ce crezi?! surîse galeş madam Elefterescu.

– Dacă stau bine şi mă gîndesc, eşti un spirit deosebit de întreprinzător!

– Dar ce-ai vrea?! Iar acum, spune-mi din ce-o să trăieşti?! Acum cînd te întorci printre cei vii! O să-ţi întindă careva vreo bucată de pîine?! Aiurea! Ştii doar ce zgîrciţi sînt!

– Ştiu dragă! Am auzit că şi cu fetele s-a stricat treaba, au scăzut preţurile!

– Curva tot curvă! La ce să se gîndească ea?! răbufni madam Elefterescu. Ascultă la mine! O să pun mîna pe Cel Mai Mare Mare Premiu şi-o să scap de sărăcie...

– Or fi atît de mulţi bani?! În cazu' ăsta ai putea să mă împrumuţi cu ceva... O să deschid un bordel de lux!

– Bine, bine, mai vedem noi! Ce te grăbeşti aşa?! Nu vezi că se mocăiesc ăştia cu circu'?! Alo, alo! Direcţiuneaaaaaa!

Madam Elefterescu îşi băgă degetele descărnate-n gură şi trase-un fluierat strașnic. Morţii se luară după ea şi începură

să dea din picioare şi să bată furioşi din palme. Răcniră cu toţii ca nişte apucaţi:

– Hei, cîcîiţilor! Ce ne tot aburiţi!

– Foaie verde, foi de ceapă, hai mai repede să-nceapă!

– Unde sînteţi creaturi diavoleşti?! Ce puneţi la cale? Hai că trece timpul regulamentar!

– Iuhuuu! Drăcuşorilooor!

– Ah, Doamne, unde-s demonii ăia să le bem noi sîngele?!

– Ziceau c-o să fie un concurs şi că pe urmă o să plecăm cu toţii acasă!

– Mincinoşii! Mincinoşii! Mincinoşii!

– Lasă-i dom'le, nu vezi că sîntem luaţi la mişto?! Au încălzit deja cazanele cu smoală şi vor să ne fiarbă pe-ndelete!

– Ce să-i laşi?! A dat norocu' peste noi şi ne-am sculat din morţi din cauza acelei teribile furtuni cosmice şi-acu' vin ăştia să ne facă bucata?!

– Aşa-i! Vor să ne treacă printr-o grămadă de chinuri? Dar în timpu' vieţii nu ne-am rupt noi în cur pentru tot felul de prostii?! Nu ne-am dat noi de ceasu' morţii după glorie, după bani şi după curviştine?!

– Dom'le, cică aştia au fugit cu sufletele noastre cu tot şi ne-au lăsat aici cu buza umflată!

– Vrei să spui c-au şters-o cu matricile noastre energetice sau cu cîmpurile noastre informaţionale remanente?!

– Tot aia!

– Auzi!

– Ce-i?!

– Prea-i linişte!

– Adică să fi crăpat Diavolu'?!

– O fi murit dom'le, prea a fost grozavă furtuna!

– Taci! Nu moare ăsta cu una cu două!

– Atenţiune, doamnelor şi domnilor! Adineaori am tras o raită pe la cabine! răcni Lăscărică dîndu-şi importanţă. Mă jur pe crucea mea, l-am

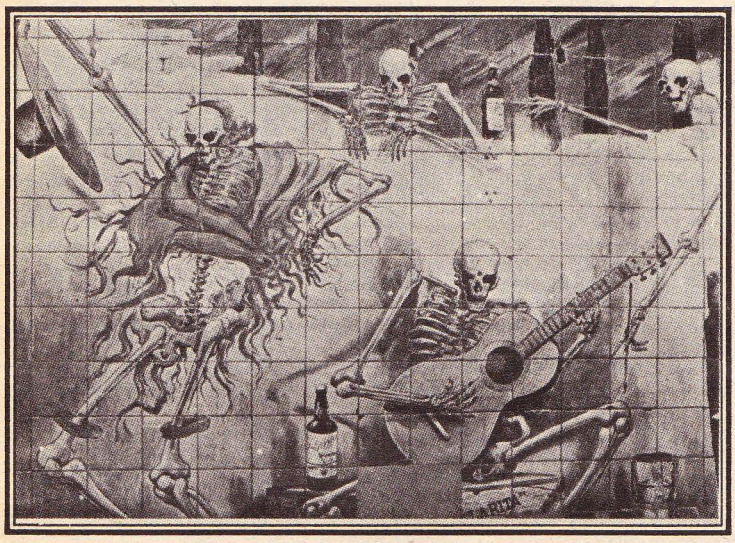

zărit pe Diavol! Am deschis o uşă din întîmplare! Şi, ce să vezi?! Era acolo, pocitania! L-am cercetat din cap pînă-n picioare! Era ca un lujer luminos! Mişto mai strălucea! Aeru' era tare îndesat în jurul său! Şi tipu' se tot juca la nişte claviaturi!

– Cînta la pian?!

– Nu dom'le, eu zic... cred că erau nişte calculatoare!

– Poate era Vangelis, dom'le şi nu te-ai uitat tu bine!

– Aiurea! N-am orbu' găinilor! strigă Lăscărică. Claviaturile erau ale dracului de barosane! Nu mint!

– Dă-i în mă-sa! Fac pe nebunii! Şi Diavolu' şi fanfaragii şi clovnii şi care-or mai fi! Ne-au cărat pîn'aci şi-or să ne taie gîtu'!

– Huoooo!

– Or să ne toace ca pe altceva!

– Ce vorbeşti, domnu'? Ce să mai toace? Nu vezi ce descărnaţi sîntem?!

– Ciuciu!

– Ia vezi!

– Nu mai ţipaţi! Uite, se mişcă ceva acolo, după cortină!

Aşa-i la îmbulzeală. Morţii-şi cereau cu toţii dreptul de-a fi luaţi în seamă. Urlau. Îşi fluturau cioturile însîngerate. Se burzuluiau. Îşi dădeau cu presupusul. Ardeau de nerăbdare să înceapă circăreala. Voaiu să-afle dacă-i albă sau neagră. Ce să se mai perpelească atîta?!

Unii strigără plini de înverşunare celor din faţă:

- Staţi, bă. jos că nu se filmează!

- Nu vezi c-aduc o maşinărie? Uite-o colo! Are şi ecrane!

- Proştilor! Ăla-i un generator de cîmp. Unu' n-o să se mişte de-aici! Ne ţin prizonieri! S-a dus libertatea noastră!

– Nu-i generator! E-un automat de cafea! S-au gîndit să ne omenească...

– Să ne diavolească, vrei să spui?!

– Ia, tăceţi, e-un detector de minciuni! Or să ne ia pe fiecare-n parte. Să spunem ce porcării am mai făcut în amarul de vreme de cînd am murit!

– Ce tîmpenie! Am stat în coşciugul ăla nenorocit! Mai rău ca o sardea!

– Da' ce, dom'le?! N-au avut rudele bani să-ţi cumpere unul ca lumea?!

– Dracu' să-i ia de zgîrciobi! Toată viaţa au cumpărat de la „Solduri"!

UNSPREZECE

Asta-i! Făceau pe deşteptii. Se cocoşau. Îşi dădeau ochişorii peste cap.

Le ştiau ei pe toate. Cîriiau. Guiţau. Mîriiau. Chiţăiau. Doar, doar i-o lua în seamă cineva.

Vorbeau în dodii. Cică acele stranii creaturi erau de fapt agenţi secreţi. Şi basta. Morţii nu mai aveau scăpare. Serviciile secrete îi aduseseră din nou la viaţă. Şi-acum se pregăteau să experimenteze nişte gaze toxice de luptă. Unii morţi îşi exprimară opinia potrivit căreia era vorba de o bombă nemaipomenit de periculoasă. Alţii spuseră că de fapt se experimentau nişte cîmpuri magnetice folosite drept armă de luptă.

Cîţiva morţi afirmară că lucrurile erau şi mai teribile. C-aveau ei informaţii sigure. Anume c-au fost scuiaţi din morţi pentru a fi retuşaţi. Pentru a primi alte chipuri şi alte identităţi. În mod sigur ale unor politicieni de marcă de pe întreaga planetă. Urma apoi ca respectivii să fie ucişi şi înlocuiţi cu copiilor lor. Conspiraţie internaţională. Ce să mai vorbim!

Lăscărică se prosti şi el. Zise că vor fi pregătiţi pentru un lung zbor interplanetar. Că vor fi trimişi într-o expediţie către steaua Antares. Şi că, odată ajunşi acolo, o vor lua de la capăt. Cu sîrg şi spor. Plini de avînt. Şi vor construi o lume mai bună şi mai dreaptă!

Sigur că la grămadă puteau vorbi vrute şi nevrute. Nu era pentru careva vreun pericol. Nu-i bagă nimeni în seamă, nu-i lua nimeni la ochi. Puteau să se prostească foarte bine. Fiecare-şi spunea liniştit că mai erau o mie-n jurul lui. Puteau să-i dea 'nainte! Cu toată viteza.

– Dom'le, ne prinde anu' 2000! strigă Spiridon Iordache dînd ca un smintit din picioare. Hai că de-abia aştept s-o şterg de-aici şi să dau ochii cu nevastă-mea! De cînd am murit s-a înhăitat c-un peşte din Cartierul de Vest! Ce surpriză o să le fac! O să le rup picioarele la amîndoi!

– Animalule! ţipă Fifi Baston.

– Lasă-l dragă, zise domnişoara Margareta. Pînă ajunge el să le rupă picioarele or să ne sugă nouă sîngele şmecherii ăştia de la circ! Nu vezi ce fioroşi sînt cu toţii?!

– Prostii! făcu neîncrezător primarul Iamandi.

– Ehei! zise comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Chiar aşa o să fie!

– Cum adică? se sperie primarul Iamandi.

– Păi chiar acu' au descărcat un lot proaspăt de vampiri în spatele menajeriei!

– Vorbeşti serios! întrebă primarul Iamandi.

– Îhî. Acuşica or să ne sară-n cîrcă! rînji Balthazar Balthazarian.

– Măgarule! răcni Patricia Protopopescu.

Fanfara începu un marş vesel. Se-aprinseră-n cupolă stele purpurii. Cortina se undui. De nicăieri se stîrni vîntul...

Bum. Bum. Bum. Bătu toba mare. Tu.Tu. Tu. Anunţară trompeţii. Trumb. Trumb. Trumb. Adăugară tromboniştii într-o notă gravă.

În sfîrşit îşi făcea apariţia prezentatorul!

Întră-n arenă în pas săltat. Mustăcind. Cercetînd plin de şiretenie chipurile morţilor.

Se opri. Făcu o plecăciune. Le trimise cîte-un pupic neruşinat. Îi salută:

– Doamnelor şi domnilor, bine v-am găsit!

– Tîmpituleeeeee! strigă Balthazar Balthazarian scuipînd un ghem de viermi roşietici.

– Pardon? făcu mirat prezentatorul trăgîndu-se de reverul fracului său negru.

– Trebuia să zici... începu Balthazar Balthazarian.

– ... rău v-am găsit! îl completă spiţerul Fabian.

– Chiar aşa, domnule! Rău ne-ai mai găsit. Nu vezi că sîntem în plin proces de putrefacţie?! Trebuie să ieşim la lumina zilei! Să ne revigorăm! Soarele să ne facă bine de tot! Iar dumneata, prezentatorule, nu vrei, nu-i aşa?! Eşti mînă-n mînă cu arătarea aia! Diavol o fi? Fiinţă cosmică?! Dar ce ne pasă?! Trebuie să ieşim la aer curat! E-o putoare cumplită aici! Ne-am cîştigat dreptul de-a ne reîntoarce printre cei vii! Nu faci bine că te împotriveşti! S-ar putea să-ţi pară rău!

– S-ar putea să-ţi pară chiar foarte rău! strigă spiţerul Fabian.

– Doamnelor şi domnilor, mortul acesta minte! spuse prezentatorul aruncînd pe gură un nor de pucioasă. Arăt eu ca unul care vă vrea răul?!

– Huooooo! ţipă Fifi Baston.

– Vă rog, puţină disciplină! zise prezentatorul. Nu-mi faceţi probleme. O să terminăm foarte repede! Vă promit!

– Îngîmfatuleee! ţipă Patricia Protopopescu.

– Căcănaruleee! răcni domnişoara Margareta rîcîindu-şi rana de la gît.

– Jos bonjuriştii! strigară la unison judecătorul Leon şi cerşetorul Lăscărică.

– Afară cu mitocanii! se grăbi să adauge Eleonora Ochean.

– Ia mai tăceţi! se burzului primarul Iamandi. Se ne spună cum îl cheamă. Să ştim şi noi cu cine stăm de vorbă!

– Să ştim pe cine înjurăm, ha, ha, ha! rîse avocatul Luigi.

Prezentatorul îşi scoase joben. Făcu o reverenţă. Se scotoci prin buzunare. Dădu la iveală o claviatură. Apăsă repede pe taste. Instantaneu, începu să plouă cu brotăcei. Apoi începu să ningă cu bănuţi de-argint uşori ca fulgul. Şi, la urmă de tot, răsări în talaşul umed un crater uriaş.

– Eu sînt Mefisto! spuse prezentatorul făcînd o nouă reverenţă.

– Bravo, dom'le! Aşa mai vii de-acasă! spuse mulţumit primarul Iamandi.

– Şi dacă tot are şi-un nume... începu judecătorul Leon.

– ... să ne pupi în cur, Mefistoooo! se prosti cerşetorul Lăscărică fudulindu-se, cocoşindu-se şi dîndu-şi ochişorii peste cap.

Mare tevatură. Acum c-aveau şi prezentator. Adică lucrurile se

complicau. Aveau un adversar. Puternic, oare?! Ce forţe oculte-l manipulau?! Care-l împinsese-n faţa lor, în mijlocul arenei?! Sau era chiar artizanul întregului spectacol?! Uite-l cum se juca nemernicul cu claviaturile alea! Putea oare să construiască tot felul de lumi din Marele Nimic?! Să facă să crească un Univers Fără Sfîrşit dintr-un degetar de materie?!

Părea stăpîn pe sine. Prezentator?! Diavolul deghizat. O mască ce mai încoace şi-ncolo! O amăgire. Oare nu cumva şi arătarea asta era în plină Trăire Paradoxală?!

În frac. Cu joben. C-un surîs subţre. Cu mîini osoase. Cu degete ca nişte şerpi. Cu nas acvilin. Oare ce-ascundea prin buzunare?! Ce coridoare subterane? Ce comori? Ce animale de pradă?!

Doamne, prezentatorul ăsta părea să fie mai sus de Marele Interes, de Marile Afaceri. Poate chiar şi de Marea Revelaţie.

– Hai, dom'le, zi-ne care-i treaba cu concursu'! Şi nu ne mai perpeli atîta! strigă domnişoara Margareta.

– Aî vreun regulament, ceva? se interesă madam Elefterescu sperînd în sinea ei că lucrurile se vor aranja în favoarea ei.

– Am înţeles că domnişoara Elvira vă va reprezenta, spusε Mefisto.

– Da, da, da! strigară-n cor morţii bătînd nervoşi din picioare.

– Ea va trebui să înfrunte cele şapte înfăţişări ale...

– Huoooo! urlă avocatul Luigi.

– Trădareeee! se prosti Patricia Protopopescu.

– Raportu' de forţe e inegal! aprecie mînios Spiridon Iordache.

Mefisto clipi repede. Zîmbi strîmb. Oftă. Ridică o mînă cerînd să se facă linişte. Spuse:

– Aşa-i regulamentu'. Fiţi atenţi acu'! După cîteva minute vor veni cele şapte înfăţişări ale...

– Huoooo! răcni avocatul Luigi. Să vă fie ruşine! Profitaţi de situaţia noastră! Vă avertizez că...

– Cum spuneam, cele şapte înfăţişări vor pune Elvirei cîte o întrebare! continuă Mefisto. Dacă domnişoara va răspunde corect, le vom tăia lor capul. Dacă nu, atunci Elvira va fi descăpăţînată iar voi n-o să vă mai întoarceţi printre cei vii!

– Asasinilooooor!

– Teroriştilooooor!

Altfel cum?! Nu era oare Diavolu' cel mai de temut terorist al tuturor timpurilor?!

Grafică-Lucian Dănilă

DOISPREZECE

O grămadă de morţi se furişară pe sub băncile proaspăt geluite. Gata să comploteze. Să se organizeze. Să tragă sforicele. Puşi pe fapte mari. Viaţa sau moartea! Nu se-mpăcau cu cele spuse de Mefisto. Un asasin, tipu'! Un terorist. Cum s-o descăpăţîneze pe Elvira?! Cum să-i împiedice să se reîntoarcă printre cei vii?! Totul era cusut cu aţă albă. Poate că arătarea nici nu era atît de puternică pe cît îşi imaginaseră morţii. Avea ea un punct vulnerabil!

Morţii se tupilară. Vorbiră-n şoaptă. Puseră sentinele pe flancuri. Discutară aprins de tot. Cum să se organizeze? Într-o mare armată sau în grupe de gherilă? Să dea un atac frontal sau să pună la cale sabotaje şi ambuscade?! Sau să confecţioneze o dizidenţă?! Mai mulţi morţi au protestat. Dizidenţa însemna valoare. Iar valoarea nu putea fi confecţionată pur şi simplu. Aşa cum ai pocni din deget. Unii ca muriseră de vreo două sute de ani îşi manifestară nedumerirea. Ar fi vrut să lupte făţiş. Atac la baionetă! Doamne, regulile s-au schimbat. În lumea modernă e-o altfel de strategie. Sigur c-au apărut tensiuni. Uni au ameninţat că lasă totul baltă. C-au fost dizidenţi într-adevăr fabricaţi de poliţia secretă. Ca s-adoarmă spiritele cu-adevărat libere. Poate libertine, au opiniat unii morţi. Nu, dom'le, au încercat să facă alţii o rectificare esenţială. Spirite libere şi nu altcumva. Dizidentul, au spus ei, rămîne dizident pe veci. Nu-l confundaţi c-un oportunist. Da, dar viaţa e făcută din nuanţe, au zis cîţiva. Prostii, aşa rămînem în zona literaturii. A ficţiunii pure, aprecie Fifi Baston. Doamne, curva aia să intre aşa, triumfal, în imperiul literaturii?! Cîţiva morţi s-au agitat, s-au înfuriat, au dat să se retragă pe băncile lor proaspăt geluite.

– Revoluţie! a strigat unul împătimit.

– Dar ce schimbăm?! întrebă altul tremurînd de frică.

– Asta-i întrebarea?! se burzului judecătorul Leon stînd pe vine să nu-l zărească Mefisto. Schimbăm vechea ordine!

– Cum?! întrebă avocatul Luigi.

– Formăm o reţea! îşi dădu cu presupusul primarul lamandi. Ca vechi funcţionar pot să spun că asta-i singura soluţie! Moarte piramidei!

– Dom'le, fii mai explicit! se rugă domnişoara Margareta care tocmai îşi băgase capul printre bănci. Ce vrei să zici?!

– S-a sfîrşit cu ierarhiile! răcni primarul lamandi încălcînd în mod evident regulile unei activităţi conspirative.

– Prostii! făcu neîncrezătoare domnişoara Margareta. Adică dumneata lupţi în contra vîrfurilor?! Păi nu ele duc lumea înainte! Nu ele definesc Marile Idealuri?! Nu mă prosti de la obraz că nu se cade!

– Să luptăm pe faţă! propuse spiţerul Fabian. Şi-atunci s-or alege eroii!

– Ce zici? întrebă Eleonora Ochean.

– Lasă, doamnă! Important e să cîştigăm! răsuflă înciudat spiţerul Fabian.

Dar cum?! Arme n-aveau. Unul zise să folosească stîlpii circului ca pe-un berbece. Să spargă cîmpul care înconjura circul. Altul se lăudă că-n timpul vieţii fusese expert în arme parapsihologice. Că dacă s-ar concentra, ar putea penetra bula luminoasă făcînd-o praf. Altul zise că singura modalitate era lupta corp la corp cu arătarea. Să-i rupă gîtu'. Şi altceva nu.

– Îl luăm ostatec pe Mefisto! gînguri Genoveva Grigoriu!

– Fără prizonieri! urlă înverşunat un mort fără de picioare gata să încalce acordurile de la Geneva.

– Domnilor, singura noastră şansă e o dezinformare în masă! îşi dădu cu părerea Balthazar Balthazarian scuipînd un ghem de viermi roşiatici. Zvonistică! Înspăimîntare! Dezinformare Generalizată!

Iar zvonuri?! Dar nu se hrănise omenirea-n draci cu mii şi mii de zvonuri în toate războaiele şi-n toate perioadele de acalmie?! Chiar şi-acum? Nu spuneau unii că totu-i o înscenare?! Că cei-de-la-putere, în disperare, aveau de gînd să folosească reînvierea lor?! S-o treacă-n contul lor?! Că Darwin făcuse cercetări în secret. Că erau acum scoase la lumină. Ce făcuse tevatură! Păi, sigur! Nu scria în toate jurnalele că cei mai vestiţi revoluţionari ai lumii fuseseră de fapt agenţi secreţi infiltraţi?! Să te-apuce frigul. Rescrieţi Istoria! Ăsta era cuvîntul de ordine în toate cancelariile lumii! Au înviat morţii?! Scrieţi că era prevăzut. Că filozofii, poeţii şi pictorii fideli Puterii au prevăzut acest adorabil fenomen. Adorabil? Ha, ha, ha! Ce nostimadă!

– Eu votez pentru gherilă! zise judecătorul Leon.

– Întîi să ne lămurim! strigă spiţerul Fabian. E vorba de Satana în persoană sau de vreo fiinţă extraterestră!

– Poate-i un experiment pus la cale de guvernanţi! se grăbi să bage un fitil primarul lamandi.

Scandal. Ceartă. Suduieli. Înjurături. Panaramă. Că unii vor să folosească, bineînţeles, cîmpurile magnetice în luptă. Că alţii au de gînd să scoată crucea. Iar unii să lupte chiar cu mîinile goale.

– O să-i înfigem crucea-n piept lu' Mefisto! O să crape într-o mare de flăcări! urlă Balthazar Balthazarian.

– O să piară cînd i-om penetra cîmpul informaţioal! se lăudă avocatul Luigi.

Aşa s-a dus naibii solidaritatea. Unitatea de vederi, programul comun. Au apărut grupări adverse. Pentru că, spuneau unii, trebuie hotărît cine va deţine portofolii în noul Guvern.

Ministere. Zone de influenţă. Relaţi internaţionale. O nouă ordine aveau de gînd să instaureze unii. Era în joc Bugetul. Pentru că trebuiau afectate sume importante pentru subvenţionarea cercetărilor în domeniul reîncarnării.

– Eu vreau Internele! strigă avocatul Luigi. Sînt cel mai în măsură să mă ocup de ele!

– Pune-ţi pofta-n cui! răcni furios judecătorul Leon.

– N-aveţi decît să vă certaţi! Mie să-mi daţi Afacerile Externe! zise primarul lamandi. E nevoie de o nouă politică! Am nişte idei pe care le rumeg de-o veşnicie!

– Eu vreau Sănătatea! ţipă spiţerul Fabian. Ştiu eu acolo vreo cîţiva ageamii care şi-au luat diploma de doctor cu damigeana!

– Sînt de acord! zise repede comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Dacă-mi daţi mie Comerţul, sînt de acord. Vă sprijin din toată inima! Pe cuvînt! Chiar dacă biata mea inimă e putrezită de tot, săraca de ea!

– Iar eu cer să fiu numită la Sociale! spuse Fifi Baston. Ce, femeile n-au nici un cuvînt de spus acum cînd hotărîm cum va arăta Noua Ordine?!

– Atenţie! S-ar putea să fim ascultaţi! avertiză cerşetorul Lăscărică. Eu, dacă-mi permiteţi, aş vrea să-mi daţi fotoliul de la Ministerul Public! Mă pricep! Să mor dacă mint!

– N-ai studi! îl şicană Patricia Protopopescu.

– Ei, iar începeţi cu dosare? se burzului Lăscărică.

– Măgărilor! urlă madam Elefterescu. Nu vă e ruşine! Elvira stă să lupte cu cele şapte înfăţişări şi voi vă împărţiţi sferele de influenţă? Ruşine! Ruşine! Ruşine!

Sigur că muriră de ruşine. Sigur că muşcară nestăpîniţi Judecătorul Leon îi înjură pe toţi cu năduf. Cum să vorbeşti de Noua Ordine dacă n-ai un plan?! O strategie? Cum să te războieşti cu Diavolul sau ce-o fi fost el fără să promiţi combatanţilor cîte ceva?! Un post, un sac de bani, o proprietate pe Coasta de Azur, un iaht pentru croaziere-n Mediterana sau, de ce nu, gloria şi numai gloria?!

va urma

ALBA - NEAGRA la *euROMcon*

euROconul văzut de Michael Haulică

De ce alba-neagra? Pentru că nu se pot acorda toate bilele albe acestei ediţii a Eurocon-ului, pentru că organizatorilor nu le-a reuşit totul, pentru că unele lucruri nici n-aveau cum să reuşească, nimeni nepropunînduşi-le. Pentru că altele, importante, cum ar fi legăturile dintre fanii din diferite ţări, au fost lăsate la voia întîmplării, au fost un fel de joc de noroc; cine a nimerit-o bine, cine nu - nu.

De ce euROMcon? Pentru că am ales această denumire din variantele care mi-au venit în minte sau le-am auzit: Balkaniada SF, ROMcon cu invitaţi, Zilele Internaţionale HELION.

Şi acum, ca zilele şi nopţile, ca textele tinerei generaţii, ca dorinţele noastre cele ascunse, una albă - una neagră:

o au fost cazaţi peste 1 000 (o mie) de participanţi

● chiar dacă şi la liceul Agroindustrial, la marginea dinspre noi a cerului, acolo unde porumbul mîngîie cu fruntea norii

o au fosr aduse nume mari ale SF-ului european şi mondial, deţinătorii de premii Nebula şi Hugo şi Locus dar nu numai

● aşa că mă întreb şi eu; oare de ce George Anania şi Romulus Bărbulescu n-au fost consideraţi „Special Guests of Honour"?

o o temă interesantă din program a fost „postmodernismul în SF"

● dar de ce H.G. Wells şi nu aşa numita Generaţie '90 care e postmodernă pînă în vîrful cuvintelor? La Timişoara unii discutau despre postmodernism, în timp ce postmodernismul tocmai trecea pe lîngă ei, sau stătea la o masă, la zece metri mai încolo, cu o bere în faţă.

o programul celor patru zile a fost deosebit de bogat şi variat, de dimineaţa pînă seara (nu, n-am visat la şoldul tău,Tamara) nu ştiai ce să alegi, ai fi vrut să fii peste tot, tu, scriitorul care eşti obişnuit cu asta, cînd scrii la persoana a treia, dar uite că în viaţă e mai greu, peste tot se întîmplă ceva interesant, pînă seara tîrziu

● chiar după ce troleibuzele îşi încetau activitatea, deplînsă - dacă nu de toată lumea- măcar de cei cazaţi la porţile de mălai ale oraşului, adică hăt, departe, acolo unde se ajungea pe jos doar pe la trei dimineaţa, pentru trei ore de somn, pentru că la şase jumate suna micul dejun din salamuri şi din ouă, şi din „ce mai faci, Ludia mai bei, mai bei ceai?", dar cin a venit la Timişoara să doarmă, cine?

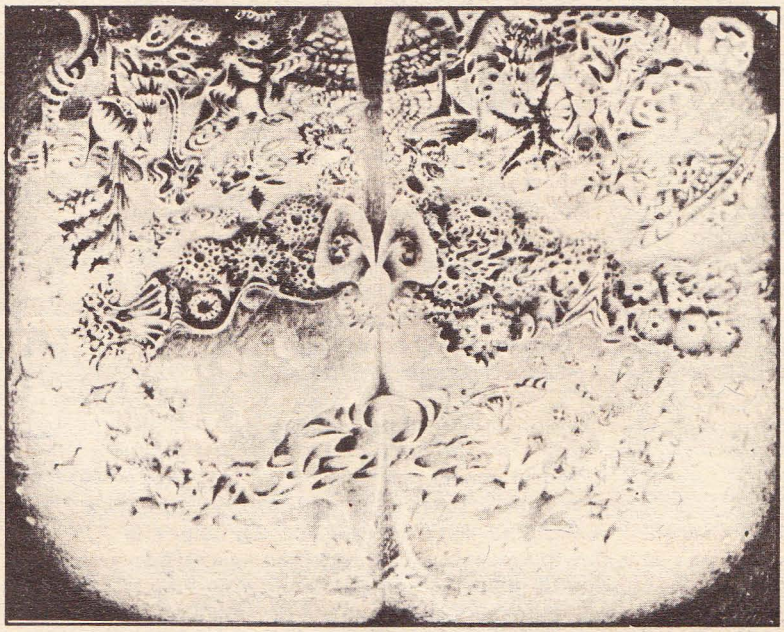

o de un succes deosebit (clişeal desigur, ca şi vorbele acestea) s-a bucurat expoziţia de carte, sarabanda editurilor care au invadat taraba lui Adi Muscă (şi buzunarele aceluiaşi, păi, nu?) cu volume care au apărut şi care încă vor apare, cu exemplare de semnal furate pe rupte în ciuda apelurilor disperate (campioni cei de la Olimp) - e şi asta o chestie nu, de unde se mai fură azi cărţi?!, cît mai sîntem în stare să furăm cărţi înseamnă că nu sîntem încă pierduţi, mai avem o speranţă.

● dar ce bine ar fi fost dacă editurile ar fi ieşit în stradă, eventual chiar în Piaţa Operei şi s-ar fi înşirat cu toate cîte (presupun) că le aveau? Aşa cum...

o la sfîrşit, în ziua a patra, sub un acoperiş colorat, mărimile dădeau autografe în plină stradă, pentru fani şi pentru cetăţenii Timişoarei, deveniţi, deodată participanţi la euROcon (de data asta fără bilă neagră, treacă de la mine...)

o în sfîrşit, am organizat , noi, românii, un euROcon

● dar care a fost scopul lui? A avut vreunul? Eu cred că acesta a fost momentul în care ne puteam afirma ca fandom în toate dimensiunile: fani, organizare (aici deja se zice că am fi cm pe locurile 3-4 în Europa) dar şi în ceea ce priveşte ceea ce priveşte creaţia. La noi, acum se scrie unul din cele mai intresante capitole ale SF-ului, şi poate nu numai european. Că SF-ul românesc este altfel decît cel american, o spune şi Norman Spinrad în Antologia Nemira '94. La Timişoara era timpul şi locul ca ceilalţi să afle asra, trebuia să-i invadăm cu texte româneşti traduse în engleză, în franceză şi, de ce nu? în rusă..... Asta ca acţiune e masă, pregătită, intenţionată şi direcţonată. E drept, cei o sută şi ceva de străini (euROMcon, nu?, aşa-i ziceam) au putut lua contact cu ceea ce se scrie în România prin deja pomenita antologie (căreia i se pregăteşte, din cîte am auzit, o carieră internaţională, pînă în Australia şi Japonia), prin numărul dublu 72-73 al Jurnalului SF (premiul pentru cea mai bună revistă este o reclamă în plus) şi prin cele trei fanzine; Brain, Katharsis, Pentagrama - dar toate acestea au fost iniţiative particulare, elanuri locale sau afaceri, nicidecum integrate într-o strategie unică, românească. Păcat, pentru că avem cu ce ieşi în lume, şi sigur vom ieşi în perioadă următoare, acest euROcon abia ne-a deschis gustul retroversiunilor, de-abia ne-a incitat cu mireasma revistelor de-afară.... Europo, Americo, staţi aşa, că venim! venim noi!

ANCHETĂ MAI MULT DECÂT SF!

Stimată Domnişoară ☐
Stimată Doamnă ☐
Stimate Domnule ☐

Vremurile (ştiinţifico-) fantastice pe care le trăim împreună ne obligă, pe unii în calitate de editori, pe ceilalţi în calitate de cititori, să oferim şi respectiv să cerem ceea ce este mai bun. Încercarea de a urma această regulă este o minimă garanţie a protecţiei pentru o editură serioasă şi pentru un cititor serios. Vă rugăm, aşadar, să decupaţi după completare acest talon şi să-l expediaţi pe adresa: C.P. 26--38, Bucureşti. Numele şi adresa dumneavoastră trebuie să fie scrise cât mai lizibil, căci dorim să răsplătim cititorii fideli trimiţându-le GRATUIT O CARTE NEMIRA!

1. Câte cărţi SF aţi cumpărat în 1993? ☐
2. Câte dintre ele sunt cărţi NEMIRA? ☐
3. Enumeraţi cele mai bune trei cărţi din colecţia NAUTILUS:
.....
4. Enumeraţi cele mai proaste trei cărţi din colecţia NAUTILUS:
.....
5. Care sunt cele mai reuşite trei coperţi?
.....
6. Ce alte colecţii de carte SF apreciaţi?
.....
7. Aţi cumpărat toate cărţile SF ale autorilor români? ☐
8. Cât cheltuiţi lunar pe cărţi SF? ☐
9. Ce carte încă netradusă doriţi să citiţi cu orice preţ?
.....
10. Ce vârstă aveţi? ☐
11. Ce pregătire profesională aveţi?.....
12. Ce surse de informaţie aveţi în privinţa apariţiilor SF?
.....
13. Cumpăraţi carte din librării sau de la tarabe? ☐
14. Doriţi să reapară revista NAUTILUS? ☐
15. V-ar interesa să citiţi ENCICLOPEDIA DUNEI, un dicţionar al tuturor personajelor şi locurilor din ciclul DUNE? ☐
16. Sunteţi interesat(ă) de cyberpunk? ☐
17. Dar de heroic-fantasy? ☐
18. Ar fi utilă publicarea unor studii critice (autori: Aldiss, Spinrad, Sadoul)? ☐
19. Pe care dintre autorii români i-aţi sfătui să (mai) scrie SF?
.....

Dacă spaţiul acordat răspunsurilor vi se pare mult prea mic, aşteptăm un răspuns mai amplu într-o scrisoare. Vă mulţumim!

NEWS DIN LOCUS
ianuarie/februarie 1994

NEBULA
1993/U.S.A.

Premiul se acordă numai cărţilor apărute în statele Unite şi numai ediţiilor prime. Votarea premiilor este accesibilă numai membrilor activi ai Science Ficţion Writers Association. Multe din lucrările propuse pentru Nebula nu pot participa la Hugo sau Locus.

Reproducem lista romanelor care au fost propuse pentru premiu în urma votului prelimianr.

– Assemblers of Infinity/Kevin J. Anderson, & Beanson
– Dark Sky Legion/William Barton
– Count Geiger's Blues/Michael Bishop
– Hard Landing/Algis Budrys
– The Spirit Ring/ Lois McMaster–Bujold
– Fools/Pat Cadigan
– Virtual Light/William Gibson
– The Threads That Binds The Bones/Nina Kiriki Hoffman
– Beggars In Spain/Nancy Kress
– Exile/Michael Kube–McDowell
–Metaphase/Vonda McIntyre
– Oracle/Mike Resnick
– Purgatory: A Chronicle of a Distant World/Mike Resnick
– Red Mars/Kim Stanley Robinson
– Destroying Angel/Richard Paul Russo
– Fossil Hunter/Robert Sawyer
– Last Refuge/Elisabeth Ann Scarborough
– The Hollow Man/Dan Simmons
– Manhattan Transfer/John Stith
– Guns of the South/Harry Turtledove
– Aristoi/Walter John Williams
– Nighside The Long Sun/Gene Wolfe

Galaxy U.S.A.

Venerabila revistă de SF lansată de Horace Gold în 1950, oprită în 1980 pe când era editată de Floyd Kemske, a reapărut datorită unei corporaţii non–profit din California, **The Institute for the Development of the Harmonious Human Being.**

Editorul acutal este Edward J. Gold, fiul lui Horace, iar primul număr cel pentru ianuarie 1994, a apărut încă din decembrie 1993 conţinând povestiri de Silverberg, Pohl, Sheckley, Lichtenberg.

1993 P.K.Dick Award/ U.S.A.

Premiul onorează cel mai bun paperback original apărut în 1993 şi constă dintr-o sumă de bani, o diplomă şi o călătorie gratuită la Norwescon 16, în Seattle W.A. Este sponsorizat de Philadelphia SF Society iar juriul din acest an a fost format din Jean Gordon, Phillys Gotlieb, Jonatham Lethem, David A.Smith.

Propunerile pentru acest premiu sunt următoarele:

– Bunch! /David R, Bunch
– Crash Course/ Wilhelmina Bayrd
– Elvissey / Jack Womack
– Growing Up/ John M. Ford
– Icarus Descending/ Elizabeth Hand

Arthur C. Clarke
Award / U.K.!

Premiul constă din 1000 de lire U.K plus o plachetă. Banii sunt donaţi de chiar A.C.Clarke. Premiul este acordat celui mai bun roman apărut în Marea Britanie în 1993.

Juriul este alcătuit din Mark Plummer şi Maureen Speller din partea **SF Foundation**, Cartie Cary şi Chris Amies din partea **British Science Fiction Association**, Dr. John Gribbin şi dr. Jeff Kipling din partea **International Science Policy Foundation.**

La finele lui aprilie, câştigătorul va fi ales dintre următorii:

– A Million Open Doors/John Barnes
– Ammonite/ Nicola Griffith
– Vurt/ Jeff Noon
– Snow Crash/ Neal Stephenson
– The Iron Dragon's Daugther/ Michael Swanwick
– The Broken God/ David Zindell

DAN POPESCU

Poate că n-am înţeles eu prea bine, dar la Giurgiu s-a pus destul de dur problema motivaţiei scrisului la autorii de science fiction. S-au pronunţat cuvinte majore: bani, glorie, imbold, obligaţie... S-au pronunţat şi nişte sume. Atît de rizibile (şi era vorba de autori consacraţi, membrii prin toate juriile care ne evaluează pe noi) încît, pentru cîteva ore, am crezut cu toţii că trebuie să ne transformăm în nişte schizofreni, care dimineaţa se duc la program, iar seara şi noaptea scriu. Pentru că altfel n-am avea cum să trăim, adică să cîştigăm ceva de băgat în coşul zilnic.

N-am fi primii. Trollope era funcţionar de poştă şi scria în fiecare dimineaţă, de la ora 6,00, la ora 8,00, înainte s-o taie la servici. Barbara Taylor Bradford s-a ocupat de promoţie în modă, şi scria pe apucate (pînă a început să-i curgă loveaua în cont!), iar tipu' ăsta, ăsta care a scris Testamentul lui Holcroft, ştiţi voi cine, s-a ocupat de scenografie.

Sebastian A. Corn

GIURGIU - POST FESTUM

Nici unul dintre ei n-a început să scrie, croit pe ideea că o să cîştige bani. Toţi au scris pentru că aşa li s-a părut lor că e cazul. Si, întîmplător, sau nu, au ajuns să cîştige şi bani.

Dar asta nu e valabil pentru toată lumea. Au mai rămas unii care nu cîştigă din scris. Chiar şi în Statele Unite, despre care toţi ne imaginăm că sînt un paradis pentru autori. Ştiţi care e media anuală de cîştig per capita de scriitor în State? 30$! Repet. 30$!

Şi cu toate astea, chiar şi ei continuă să scrie...inclusiv sf... iar unii, ajung să cîştige bani din asta. E bine, sau e rău că lucrurile stau aşa?

Zic că e bine. Zic că e bine, pentru că doar concurenţa, chiar şi în scris, poate să scoată treburi valabile. Aşa că, scrieţi, şi forţaţi-vă să şi cîştigaţi bani! Pînă la urmă, dacă e ceva de capul vostru, o să vă plătească ei! Fiţi liniştiţi!
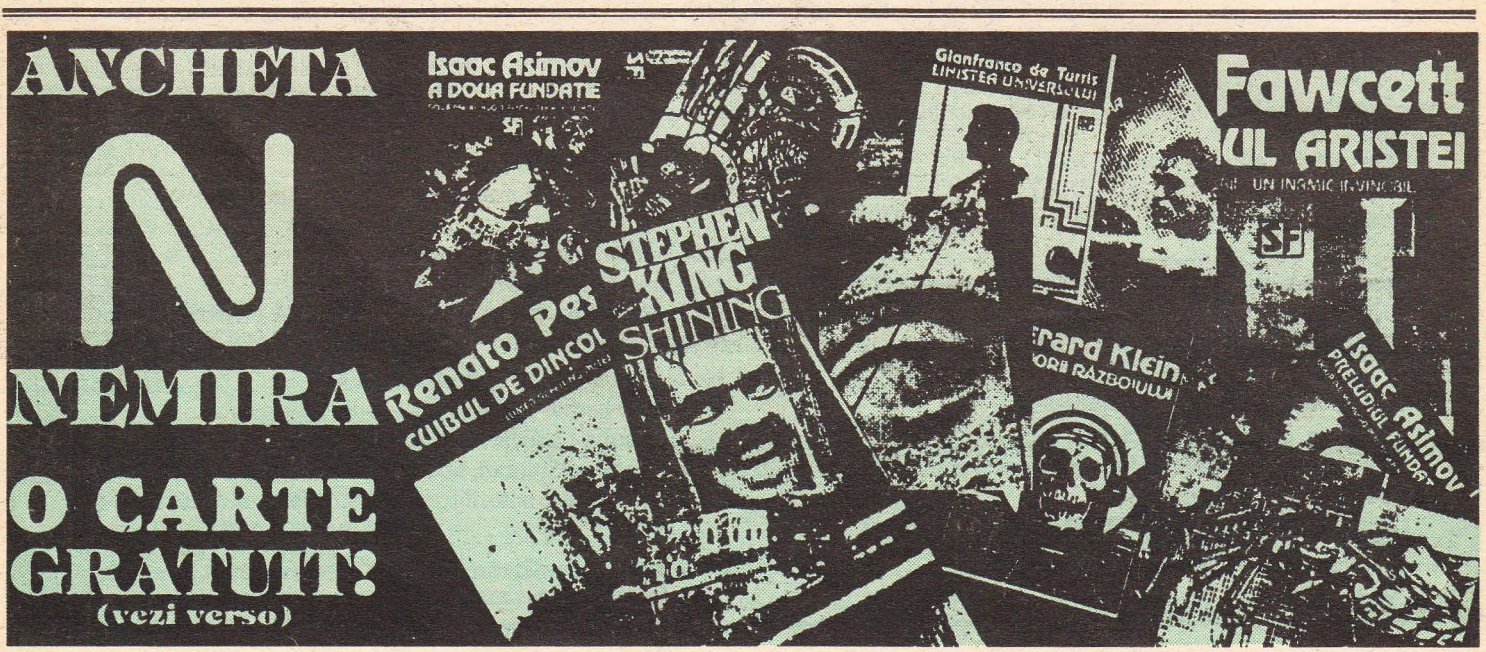
Dar, în nici un caz, să nu vă prind că cerşiţi pe la uşile vreunor Mecena! Indiferent că e vorba de Stat, sau de Uniuni, sau de sindicate!